

Znanje imamo u malom prstu, a zabavu u cijeloj ruci!

maščepi

Školski list Osnovne škole Ivana Međurovića - cijena 10 kn - broj 7

tema broja

19-23

Zdenac riječi

51-57

Naj osmaši

46-47

Brazil

58-60

Dragi moji Meštri!

Još je jedna godina iza nas i, ako ste već pomalo zaboravili sve ono što se događalo u našoj školi (ali i oko nje), mi smo ovdje da vas na to podsjetimo.

Našu smo staru ljestvicu nakon dugog čekanja obnovili, tj. stavili smo joj novi krov. Sve se događalo u doba najvećeg snijega u Zagrebu, ali smo sretni da je krov tu!

Nova učiteljica, Jelena Čeko, u školu je dovela i vrijednu ekološku akciju skupljanja starih baterija i akumulatora. Vrijedni ekolozi naše škole odmah su se uključili, a koliko su skupili i tko je u tome bio najvrjedniji, doznajte u Školskim kronikama. KOLIKO JE SKUPLJENO ZAJEDNO KOLIKO JE SKUPILO 5.A?

Tema ovoga broja naših Meštara jest debljina. Postala je veliki hrvatski problem, naročito izražen među učenicima. Za vas smo doznali kako se najbolje boriti s debljinom i kako to rade naši sportaši.

U ovome broju uveli smo neke nove rubrike: Kad odgovaraju učenici i učitelji (imali smo divan osjećaj dok smo Mi ispitivali naše učitelje ☺), Naša dobra djela (od brojnih dobrih djela koja čine učenici naše škole za ovaj broj izdvojili smo dobročiniteljstvo učenika V.b), Kad narastem bit ću... (osmašima mala pomoći u odabiru zanimanja) te Kvartovske kronike (što se to novog, nama zanimljivog, događalo u našem kvartu).

Bili smo na zanimljivim i poučnim terenskim nastavama, prvi put i izvan granica naše domovine. Donosimo vam priču iz Milana, ali i s maturalca po srednjem Jadranu, iz Gorskog kotara...

Kako su se naši učitelji, bivši učenici naše škole, osjećali dok su bili u ovim klupama, donosimo u rubrici Naši učitelji.

U rubrici Rješavamo probleme, donosimo razmišljanja naših učenika kako riješiti probleme ovisnosti, ali i materijalističke usmjerenosti današnje djece. Vrlo korisne savjete o korištenju mobitela i interneta pročitajte u intervjuu s „našim tatom“, gospodinom Đurom Luburom, sudskim vještakom za komunikacije.

Kako su prošla županijska natjecanja, iz kojih smo sve predmeta sudjelovali, a iz čega otišli i na državno, doznajte u rubrici Natjecanja.

Tko su ovogodišnji naj osmaš i naj osmašica, koje su ih osobine dovele do te laskave titule, koji su njihovi planovi za buduće školovanje, doznajte u rubrici Naj osmaši.

Literarni i likovni radovi, smješteni u rubrici Zdenac riječi, uvijek zauzimaju središnje mjesto naših novina. Želimo tako u središte zanimanja staviti sve vrijedne učenike koji nas obogaćuju svojim izrazom, riječju ili slikom. Pogledajte i pročitajte koje smo izdvojili za ovaj broj.

Vjerujemo da ćete i u ostalim rubrikama pronaći nešto zanimljivo za sebe i dobro se zabaviti uz svoje školske novine.

Do sljedećeg susreta, lijepi meštarski pozdrav!

Nika Bilić

SADRŽAJ

3. – 18. ŠKOLSKE KRONIKE
19. – 23. TEMA BROJA
24.-32. TERENSKA NASTAVA
33. – 34. PRVAŠIĆI
35. – 39. ASTRONOMIJA
40. – 41. NATJECANJA
42. NAŠI UČITELJI
43. HOKUS POKUS
44. – 45. OSMAŠI
46. – 47. NAJ OSMAŠI
48. – 50. POLA URE KULTURE
51. – 57. ZDENAC RIJEČI
58. – 60. PUTOVANJE
61. – 62. RJEŠAVAMO PROBLEME
63. – 64. SPORTSKI KUTAK
65. RAČUNALNE I DRUŠTVENE IGRE
66. ENGLESKI KUTAK
67. MOZGALICE
68. STRIP – SPAS U ZADNJI ČAS

*Naslovница: Škola u zimskom i proljetnom ruhu,
fotografirao Leon Stažnik, VIII.b*

Impresum:

MEŠTRI, školski list Osnovne škole Ivana Meštrovića, Zagreb, 2012. br. 6

Nakladnik: OŠ Ivana Meštrovića,
M. Pušteka 1, Zagreb

Glavna urednica: Gordana Ljubas, prof.

Urednica: Nika Bilić

Novinari: Kristina Kelava, Lea Badovinac, Karla Jedvaj, Carlla Brunna Kasun, Lucija Majić

Naklada: 150 primjeraka

Grafička obrada i prijelom: Dvoklik, Zagreb

Tisk: Kerschoffset, Zagreb

cijena: 10 kn

VIJESTI IZ ŠKOLE

školske kronike

Ove su školske godine započeli dugo očekivani radovi na krovu naše škole. Započeli su početkom prosinca 2012., a trajali su nešto duže od predviđenog jer su se odvijali baš za vrijeme velikog snijega koji je zapadao u Zagrebu ove zime. Osim novoga krova naša je stara ljepotica dobila i novu boju, a obnovljeni su i zidovi i strop u blagovaonici.

Našu školu ove školske godine pohađa 321 učenik I64 u razrednoj, a I57 u predmetnoj nastavi.

Početkom školske godine došle su nam dvije nove učiteljice. U IV.a, umjesto učiteljice Marice Imbriovčan, koja je otišla u zasluženu mirovinu, došla je Jelena Čeko.

Glazbenu kulturu od ove školske godine predavat će učiteljica Dubravka Benčina. Dosadašnja učiteljica Katarina Kalajžić-Golac otišla je raditi u drugu školu.

DOLAZAK PRVAŠA

mali zbor

učiteljica Vesna poziva svojeakače

učiteljice Sanja i Ana Marija prozivaju svoje bekače

i ravnatelj ih je dočekao toplim riječima

roditelji, bake, djedovi...

bivši prvašići

Ekološka akcija u školi

Ove školske godine uključili smo se u projekt skupljanja starih baterija u suradnji s tvrtkom Friš d.o.o. iz Križevaca. Osim što se na taj način brinemo za ljestvatu i zdravlje naše jedine Zemlje, dodatno smo motivirani jer će Friševci otkupiti sve baterije i akumulatori koje skupimo. U projektu sudjeluju svi razredi koji to žele, zato se svaki razred

trudi skupiti što više baterija. Neki su skupili više, a neki će za to imati priliku sljedeće godine. U mom razredu s učiteljicom smo razgovarali kako ćemo potrošiti novac od baterija i „palo“ je nekoliko prijedloga. Mogli bismo otići u kino ili kazalište ili pak učiniti neko dobro djelo i novac darovati udruzi koja brine o onima koji nisu tako sretni kao mi.

Na završnom vaganju baterija svi su, kao i uvek, htjeli stati na vagu, samo se moj razred pravio da i ne razmišlja o tome. Svi smo se nadali da će prva rečenica nakon vaganja biti: „Najviše je sakupio IV.b!“ Ali, prevarili smo se. Najviše su sakupili učenici V.a razreda. Oni su pravi mali ekolozi. Čestitamo im!

Marija Poslek, IV.b

Ekolozi već od prvog razreda

Skupljači iz svih razreda

Kiša baterija

Skupljamo zajedno stare baterije

Ovako je to izgledalo na zadnjem mjerenu:

1. V.a - 193,15 kg (68.8 kg) 261.951.
2. IV.b – 143,5 kg (115.3 kg) 258.8
3. IV.a – 54,7 kg
4. III.a – 44,6 kg (162.3 kg)
5. I.a – 24,8 kg
6. I.b – 14,3 kg (A – 133,5 kg)
7. VI.a – 12,6 kg (11.5 kg)
8. VII.b – 9,5 kg
9. VII.a – 8,2 kg
10. II.a – 7,1 kg (34.7 kg)
11. VIII.b – 4,5 kg
12. VI.b – 2,2 kg
13. V.b – 1,4 kg
14. II.b – 1,2 kg

Odmah razdvajamo baterije i akumulatore

Dugogodišnja suradnja

NAVRH JEZIKA

Dana 24. rujna 2012. ekipa emisije Navrh jezika s Hrvatske televizije opet je bila u našoj školi. Već nekoliko godina s njima uspješno surađujemo, a naši učenici pogrješnim pa ispravnim izgovorom podučavaju druge pravilnom naglašavanju.

Lea Sevšek i Maja Sumrak
iz VIII.b pod svjetlima reflektora

11. listopada 2012.

DAN KRUHA

*svi iščekuju župnikov
blagoslov*

*umijeće pokazuju i
budući slastičari*

najljepše je blagovati kad nas je tako puno

*uvijek je to i izložba
jesenskih plodova*

Božićna

Ove godine božićnu priredbu proslavili smo na novim mjestu u školi. Izabrali smo veliki hodnik u prizemlju koji se pokazao toplijim i intimnijim prostorom nego dosadašnje mjesto proslave – blagovaonica. Opet smo svi sudjelovali – ili pjesmom, plesom, recitacijama ili jednostavno, dobrom vođom koja nas uvijek obuzme u te dane u godini.

Zar nisu divne

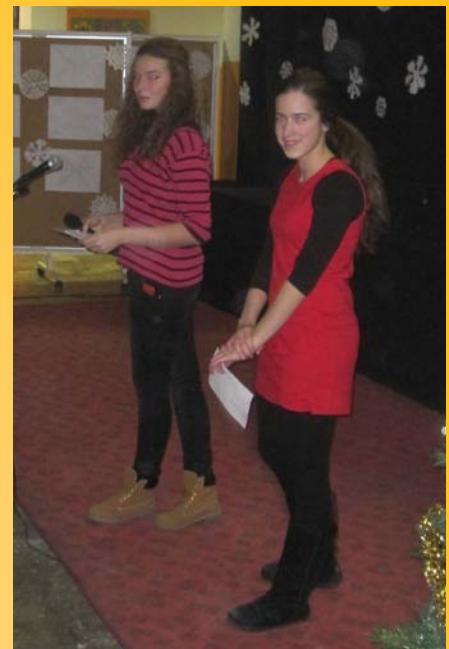

Zbor

priredba

U pjesmi i plesu

Voditeljice Ana i Maja

Lada

Dramska skupina

Sretan Božić svakome

Kreativni Meštari

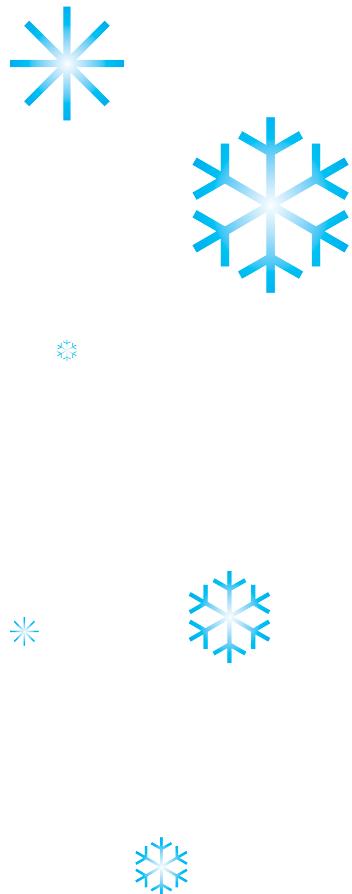
Natječaj za naj fotku sa zimskim motivom

Snijeg, koji nas je ove zime počastio svojom dugom prisutnošću, potaknuo je u nama kreativnost. Do kraja siječnja profesorica Ljubas otvorila je natječaj za naj fotografiju sa zimskim motivom. Odaziv je bio iznad njezinih očekivanja. Pristiglo je mnoštvo fotografija, a žiri u sastavu: Igor Naglić, Snježana Akrap i Gordana Ljubas na kraju je odabrao najbolje:

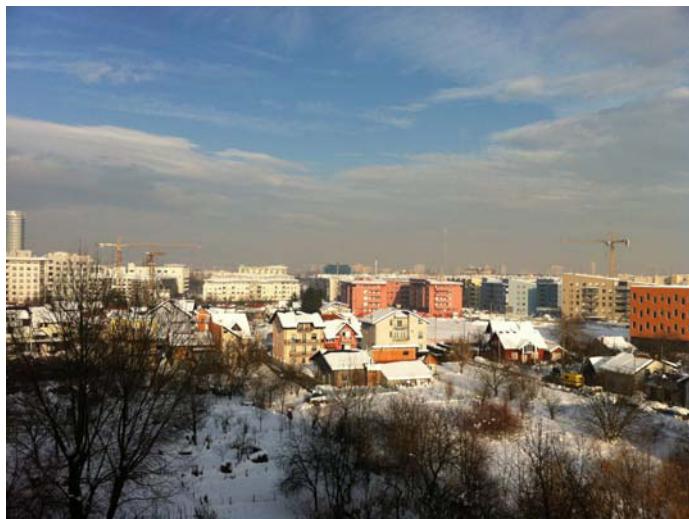

I. mjesto za Julidu Useini, VIII.b

2. mjesto za
Mateja Nakića, VIII.a

3. mjesto dijele Bjanka Vrljić, VI.a

i Romanna Gianna Kasun, VIII.a.

Čestitamo svim sudionicima i do sljedećeg natječaja – fotografirajte!

meštri

MASKENBAL

Svi mi ponekad poželimo biti nešto drugo. Barem na jedan dan postati netko drugi, netko bolji, lošiji, smješniji, čudniji, jednostavno drugačiji.

Poklade, fašnik, maškare, mesopust, karneval samo su neki od naziva kojima obilježavamo vrijeme preobrazbe. Kako je ta preobrazba izgledala ove godine u našoj školi, pogledajte u nizu fotografija koje slijede.

Da naš maskenbal bude što uzbudljiviji, organizirali smo i karaoke. Tako su maskirani pjevači tražili naklonost i žirija i publike, a najbolji među njima bili su i nagrađeni kao i oni koji su nosili najoriginalniju masku.

Strog ali pavedan stručni žiri.

*Netko se maskirao
u ravnatelja.
Vrlo uspjela maska!!*

*Andeli i vještice zajedno.
Na maskenbalu sve je
moguće!*

Županijsko natjecanje iz astronomije

Astronomiske zvijezde pod jadranskim nebom

Unašoj je školi 8. ožujka ove godine održano županijsko natjecanje iz astronomije. Ugostili smo učenike svih razreda, od 4. razreda osnovne škole do 4. razreda srednje škole.

Iz naše škole sudjelovali su učenici petog, šestog i osmog razreda. Najbolje su se plasirali Ivan Renić iz VI.a razreda (3. mjesto) i Karlo Strbad iz VIII.a razreda (4. mjesto). Nažalost, ove godine to nije bilo dovoljno za plasman na državno natjecanje.

Ipak, vjerujemo da će astronomija nastaviti živjeti u našoj školi i da će nam i sljedeće godine biti povjerena organizacija županijskog natjecanja.

Lea Badovinac, VI.b

Što je pretilost, kako nastaje i koje probleme može prouzročiti?

HRVATSKA DJECA PRVA U EUROPPI – U DEBLJANJU!

Zabrinjava podatak koji je iznijela pravobraniteljica za djecu kako se hrvatska djeca debljavaju najbrže u Europi.

1/5 prvašića prilikom upisa u prvi razred ima previše kilograma. Kako smo došli do toga? Što radimo pogrešno?

S. F. učenik je naše škole. Ima problema s debljinom. Ne bavi se sportom, debljinu pokušava prekriti odjećom, a tugu što ne može sudjelovati u igri s drugima (pa i na satovima tjelesne i zdravstvene kulture) lijeći – slatkišima.

Roditelji učenika S. F. svjesni su problema. Također ne znaju kako ih riješiti, ne znaju reći NE pretjeranim količinama zdrave i nezdrave hrane jer „on tako voli jesti“. Nadaju se da će se kilogram riješiti kad bude veći (!).

KOJI SU UZROCI?

Najčešći uzrok pretjeranoj debljini jest nezdrava i nepravilna prehrana. Djeca vole jesti brzu hranu, a roditelji ih često za postignute uspjehe (dobre ocjene) nagrađuju kupovinom upravo takve hrane ili velikih količina slatkiša što je u potpunosti krivo. **Hrana ne smije služiti kao sredstvo nagradivanja, već sredstvo zadovoljavanja normalne fiziološke potrebe.**

Djeca obožavaju i, također nezdrave, gazirane sokove. (Jeste li znali da je riječ Coca-Cola druga najpoznatija riječ na svijetu!?) U jednoj litri nekog gaziranog pića nalazi se i više od 100 grama šećera (20-ak čajnih žličica!). Ne zavaravajte se natpisima 0% šećera ili slično jer je tada šećer zamjenjen drugim kemikalijama, također štetnim.

Pretilost (ili još **debljina i gojaznost**) (latinski: *obesites*), kronična bolest koja nastaje prekomjernim nakupljanjem masti u organizmu i povećanjem tjelesne težine. Svako povećanje 10% više od idealne težine smatra se gojaznošću. Epidemija ove bolesti je u porastu te se ubraja u vodeće bolesti suvremene civilizacije.

Mnogi će stručnjaci koji se bave ishranom reći kako je doručak jedan od važnijih obroka. U našoj školi 62% učenika uzima doručak u školskoj kuhinji. Ostali učenici od kuće donose sendviče ili ne jedu ništa! U školi su pet, šest, sedam ili čak osam sati, a kad dođu kući najlakše je glad utažiti nekom brzom hranom.

Veliki pomoćnik debljini je i nedovoljna tjelesna aktivnost. Često od svojih baka i djedova čujemo rečenice: „U naše vrijeme u školu se išlo pješice i po nekoliko kilometara, a danas djeca samo sjede pred televizorima i računalima!“ U našoj školi, u predmetnoj nastavi, postotak učenika koji se izvan škole ne bave niti jednim sportom, tj. ne treniraju ništa u nekom klubu kreće se od 21% do 58% .

U sedam razreda dječaci se u većem postotku od učenica bave sportom. U jednom razredu učenica koje se bave sportom ima više od dječaka.

Među učenicima koji se bave sportom dječaci zauzimaju od 62 do 90%, a djevojčice najčešće manje – od 18 do 78%.

Najčešći sport među dječacima je košarka, a slijedi je nogomet. Među djevojčicama najrašireniji je ples, a slijede ga tenis i odbojka.

Hrvoje Đurak, profesor TZK-a, misli da postoji više razloga za neaktivnost djece i ne-sudjelovanje u sportskim programima:

1. prerana selekcija djece u klubovima i prezahtjevni kriteriji u odabiru ekipa
2. roditelji sami finan-ciraju program – sku-pe članarine i troškovi puta

3. informatizacija društva i kompjutorizacija koja je dovela do sjedilačkog načina života – djeca su sve manje aktivna

4. velika količina različitih sadržaja – kulturnih, jezičnih, glazbenih (dramske grupe, škole stranih jezika, glazbene škole) i zahtjevni školski programi – sve to dovelo je do preopterećenosti djece u gradovima te sve manje participiraju u sportskim programima i klubovima.

JOŠ MALO O POSLJEDICAMA...

Pretilo dijete u cijelini je krupnije, razvijenije, ono ranije ulazi u pubertet, kaže naša školska liječnica dr. Željka Štimac-Miling. Dodaje kako su ta djeca najčešće sitnog lica, a masno tkivo im se nakuplja u gornjem dijelu trupa, a u djevojčica najčešće u donjem dijelu tijela i na nogama. Često na koži imaju strije.

Posljedice pretilosti su brojne: psihološki problemi (zbog kozmetičkih učinaka), poremećaji u statici, spuštena stopala, metaboličke promjene, kardiovaskularne bolesti, povišen krvni tlak, sklonost šećernoj bolesti. Dr. Štimac-Miling upozorava da se na djecu ne primjenjuju dijete već se preporučuje promjena prehrane. Cilj je zadržavanje na istoj težini, a rastom doći do normalne težine.

ŠTO UČINITI? ŠTO MOŽE POMOĆI?

Od ove školske godine u škole je uveden zdravstveni odgoj s modulom Živjeti zdravo. Od prvog razreda djecu se kroz predavanja, prezentacije ili radionice podučava zdravom načinu života temama o pravilnoj prehrani i tjelesnoj aktivnosti.

Neke od tema su: Piramida zdrave prehrane (za djevojčice i dječake u dobi od 7 do 9 godina) i higijena jela; Pravilno držanje tijela (za učenike 1. razreda); Važnost prvoga jutarnjeg obroka i međuobroka; Vrste tjelovježbenih aktivnosti u slobodnom vremenu (za učenike 2. razreda); Značaj redovitoga tjelesnog vježbanja kao važan čimbenik regulacije tjelesne mase (za učenike 5. razreda) do teme Poremećaji hranjenja (za učenike 8. razreda).

NAPOSLJETKU - JESU LI KRIVCI DJECA ILI RODITELJI?

Roditelji, vi ste oni koji odlučuju koja i kakva hrana i piće će se konzumirati u vašem domu, jer, napoljetku, vi sve to kupujete i donosite kući. Ako želite da vam se dijete počne zdravo hraniti, budite mu uzor i podrška, pa se i vi počnite tako hraniti. Ako želite da se dijete bavi nekom aktivnošću, podite i vi s njim, npr. na izlet u prirodu, na igralište odigrati koju utakmicu košarke ili „biciklirati“ oko Jaruna. Budite im nada za bolju budućnost!

Kristina Kelava, VI.a

ANKETA - SPORTOVI

RAZREDI	NE TRENIRAJU NIŠTA	BAVE SE SPORTOM	
		DJEČACI	DJEVOJČICE
5.a	21%	70%	78%
5.b	58%	62%	18%
6.a	32%	70%	67%
6.b	36%	67%	63%
7.a	35%	90%	46%
7.b	33%	80%	57%
8.a	39%	73%	43%
8.b	44%	86%	33%

U predmetnoj nastavi postotak učenika koji se izvan škole ne bave niti jednim sportom, tj. ne treniraju ništa u nekom klubu kreće se od 21% (5.a) do 58% (5.b).

U sedam razreda dječaci se u većem postotku od učenica bave sportom. U jednom razredu, 5.a, učenica koje se bave sportom ima više od dječaka.

Među učenicima koji se bave sportom dječaci zauzimaju od 62 do 90%, a djevojčice najčešće manje – od 18 do 78%.

RAZRED	NAJČEŠĆA VRSTA SPORTA	
	DJEČACI	DJEVOJČICE
5.a	košarka	ples
5.b	košarka, nogomet	ples (1), tenis (1)
6.a	nogomet	ples
6.b	ragbi	sinkronizirano plivanje
7.a	veslanje	odbojka
7.b	nogomet	odbojka
8.a	košarka	cheerleading
8.b	košarka	karate (1), tenis (1), jahanje (1), ples (1)

Najčešći sport među dječacima je košarka, a slijedi je nogomet. Među djevojčicama najrašireniji je ples, a slijede ga tenis i odbojka.

Rasadnik sportskih talenta

Iz naše je škole poniklo mnoštvo danas priznatih sportaša i time se uvijek ponosimo te ih rado ističemo budućim generacijama.

Tako se možemo pohvaliti da su ovdje znanja i vještine stjecali brojni osvajači mlađih kadetskih, kadetskih, juniorskih i seniorskih olimpijaca. To su: Ivana Brkljačić, bacačica kladiva - sudionica Olimpijskih igara u Ateni, Luca Ivanković i Ema Salopek, košarkaške reprezentativke, Ivan Capan, plivač – osvajač zlatne medalje na Olimpijskim igrama mlađih. Reprezentativci su bili ili još uvijek su i: Mario Kralj, košarkaš, Borna Veger, vaterpolist, Kristina Vilk, atletičarka, Matej Herega, veslač, Edina Rahimovski, atletičarka, Nataša Kolić, skakačica u vodu. Odlične sportske rezultate postizali su i: Ilijan Čuić u tenisu, Ana Čačić u odbojci, Ivan Brkljačić u atletici, Marko Kučko u atletici i tenisu, Ivan Pavunc u atletici, Hrvoje Capan u plivanju, Tomislav Pižeta u košarci, Ivan Pižeta u taekwondou, Željko Masić u nogometu...

Da za dobar uspjeh u sportu kao ni u školi nije dovoljan samo talent, već je potrebno i puno rada i odricanja, rekli su nam i naši sugovornici – najbolji sportaši naše škole. Zanimalo nas je i kako usklađuju školske i sportske obaveze, koji su im sportski uzori, paze li posebno na prehranu, koliko se i kako žrtvuju za svoj sport, što im je sve sport kojim se bave donio...
Evo što su nam ispričali.

Ja sam **Diana Bizjak**, učenica VII. a razreda. Taekwondo treniram od prvog razreda. Ovaj sport posebno

me privlači jer je drugačiji od drugih, a motivaciju nalazim i u čestim putovanjima. Posebno bih izdvojila putovanje u Hamburg na TDK German Open, juniorsko natjecanje ove godine u ožujku. Prošle godine, zahvaljujući taekwondou, bila sam u Srbiji i u Austriji. Treninge imam šest puta tjedno, a jedan trening traje oko dva sata i održavaju se u večernjim satima, od 21 do 23 sata. Natjecanja imam četiri puta mjesečno, a na njih često ponesem i knjige pa tamo učim. Ponekad sam pomicala i odustati od taekwonda jer je dosta naporno, ali teško bih se odvojila od prijatelja koji treneraju sa mnom. Sportski uzor su mi sestre Zaninović. Prehrana je izuzetno važna u bavljenju mojim sportom jer tako održavam kategoriju u kojoj se borim. Dvije godine za redom, 2011. i 2012. bila sam kadetska viceprvakinja Hrvatske u svojoj kategoriji.

Ja sam **Tea Barišić**, učenica VII. b razreda. Džudom sam se počela baviti prije jednu i pol godinu. Treniram tri ili četiri puta tjedno po sat i pol vremena, a natjecanja imam svaki drugi vikend. Za daljnje bavljenje džudom najviše se motiviram kada na natjecanju sjednem na tribine i pogledam borbe između jako

talentiranih natjecatelja J. Kako bih uskladila školske i sportske obaveze, imam dobro organiziran raspored pa nemam većih problema. Ipak, ponekad, kada s treninga vratim s puno masnica i s upalom mišića, poželim odustati od džuda, ali brzo shvatim da je džudo dio mog života i da ne mogu bez njega. Svojim uzorom nazvala bih svoga trenera Sašu Šafranića. Kao trenera ga cijenim i poštujem, iako je ponekad po mom mišljenju prestrog, ali ipak je to bolje za mene. Pomaže mi na treningu pri bacanjima, da budu savršena, a na natjecanju stoji uz borilište i govori mi kako ću zapravo najlakše pobijediti svoju protivnicu,

va mi njezine slabosti i sve sitnice koje mi pomažu da dođem do pobjede. Na prehranu ne pazim posebno, ali ponekad, dan prije natjecanja ne smijem ništa jesti što je zaista jako naporno. Moj najveći sportski uspjeh bila bi medalja s „Kupa Samobora“. Najzanimljivije putovanje bilo mi je ono na otok Krk. Na natjecanju sam osvojila prelijepu staklenu medalju za drugo mjesto. Nakon natjecanja otišli smo na plažu gdje je bila i skakaonica na vodi. Sjećam se još i bistrog mora, ah, koja ljestvica...

Ja sam **Maja Sumrak**, učenica VIII. b razreda. Ples treniram sedam godina. Prije sam trenirala gimnastiku, ali kako jako volim glazbu koja je u plesu neizbjegna, počela sam se baviti plesom. U plesnu školu u Veliku Goricu idem svaki radni dan, a tamo sam po par sati, najčešće četiri školska sata. Natjecanja imamo svake godine, a ona natjecanja na koja se može prijaviti svatko, nevezan za plesnu školu, imamo par puta godišnje. Uskladiti sve to sa školom je teško, ali ako dobro organiziram vrijeme za učenje, za odmaranje i za sve ostalo, onda i nije tako strašno. Nikad nisam pomicala da s prestanem baviti plesom, ali sam pomicala da se prebacim negdje drugdje, bliže. Sportski uzor su mi sve osobe koje se od malena bave određenim sportom i uporni su kako bi kasnije možda mogli i živjeti od toga. Na prehranu strogo ne pazim, ali ne jedem često puno nezdrave hrane odnosno

rickalice, čipseve, bombone... Najdraže putovanje s plesnom školom, iako nije bilo nigdje izvan Hrvatske, bilo mi je prošle godine u Varaždinu. Toga dana osvojili smo 1. nagradu u našoj kategoriji s najviše bodova na cijelom natjecanju, a još uz to smo nakon toga svi zajedno to proslavili i počastili se.

Ja sam **Alan Javor**, učenik sam VI. a razreda. Rukometom sam se počeo baviti u trećem razredu. Najveća motivacija za daljnje bavljenje njime je da ga jednostavno – volim. Treniram svaki dan, a vikendom imam utakmice. Treninzi traju od sat do sat i pol. Natjecanja

se održavaju svaki vikend – ligaška, a ostala natjecanja – prema rasporedu. Uz dobru organizaciju sportskih i školskih aktivnosti uspijevam uskladiti obje obaveze. Svi moji profesori imaju veliko razumijevanje za moje sportske obaveze pa mi je to velika pomoć. Nikada nisam pomicao odustati od rukometa. Nemam jednog sportskog uzora već bi to bili svi uspješni rukometari. Na prehranu pokušavam paziti što je moguće više. Do sad sam imao dosta sportskih uspjeha, ali bih izdvojio osvojen Međunarodni turnir u Švedskoj, drugo mjesto na državnom prvenstvu i drugo mjesto na svjetskom prvenstvu. Najdraže putovanje s rukometom bio je odlazak na veliki međunarodni turnir u Lundu u Švedskoj.

Ja sam Petar Čuić, učenik VIII. b razreda. Nogometom sam se počeo baviti prije osam godina. Nogomet je timski sport – „Svi za jednog, jedan za sve“ kako kaže jedna poslovica, a to mi se jako sviđa u sportu. Treniram sve dane osim nedjelje, a subotom imam utakmice. Na jednom treningu provedem oko dva sata. Kroz cijelu godinu imamo regionalno prvenstvo u kojem sudjeluju klubovi iz Zagreba i okolice (Karlovac, Sisak...). Turniri nam nisu toliko česti. Moj najdraži nogometni trenutak bio je kad sam na Međunarodnom turniru u Bosni i Hercegovini bio pro-

glašen najboljim igračem. Najveći i najdraži trofej mi je drugo mjesto na Državnom natjecanju. S klubom često putujemo u Sloveniju i Austriju, a meni najdraže putovanje bilo je u grad Ulm na sjeveru Njemačke. Vjerojatno ne bih ništa postigao u sportu da nisam dobar, odličan učenik koji dobro uskla-

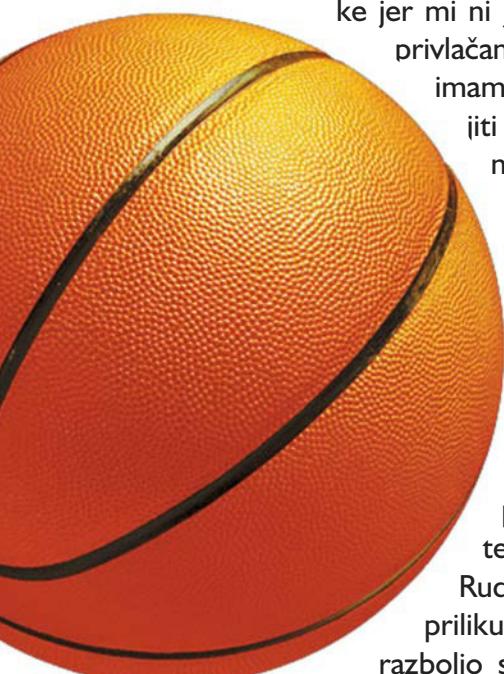
đuje svoje obveze, ali mislim da može i bolje. Nikada nisam razmišljao da odustanem od nogometa, a moj sportski uzor je igrač Rea Madrida Mesut Özil i nakon njega Andrés Iniesta, igrač Barcelone. Što se tiče prehrane, pokušavam sve više ustrajati na zdravoj ishrani i trudim se, ali od malena sam volio i mogao pojesti puno slatkoga. Pokušavam jesti malo toga jer znam da bez zdrave prehrane nema ni dobrih rezultata.

Ja sam **Matej Nakić**, učenik VIII. a razreda. Košarkom se bavim od petog razreda. Košarka me motivira da budem što bolji i da se razvijam kao sportaš. Treniram svaki dan osim četvrtka, a treninzi traju obično oko sat i pol. Svaki vikend imam utakmice, a na kraju godine je državno natjecanje. Zadaće nekad obavim prije, a nekad i poslije treninga, ovisi kako isplaniram.

Nisam pomiclao na odustajanje od košarke jer mi ni jedan sport nije tako privlačan. Sportskih uzora imam više, ne mogu izdvjiti nekog. Na prehranu ne pazim pretjerano, jedem sve što mama napravi, ali ponekad jedem i nezdravu hranu. Moj najveći košarkaški uspjeh je treće mjesto na državnom natjecanju. Nisam bio na putovanjima jer sam tek godinu i pol u KK Rudeš. Kad sam imao priliku s njima ići u Češku, razbolio sam se. Ipak, kad je bilo državno natjecanje, bilo je zanimljivo i u Križevcima.

Ja sam **Luka Giljanović**, učenik VIII. a razreda. Tenis sam počeo trenirati u trećem razredu, s devet godina. Uživam u ovom sportu i dok to traje, bavit ću se njime. Treniram skoro svaki dan po dva sata i još dvaput tjedno imam kondicijski trening. Natjecanja se održavaju vikendima, a imam ih otpriklje svaka dva tjedna. Nemam puno slobodnog vremena i kada ga imam, uglavnom radim zadaće, a ako mi ostane vremena gledam televiziju ili se igrat na kompjuteru. U zadnje vrijeme ne pomicljam na odustajanje od tenisa, ali mi se to prije znalo događati. Nakon teškog poraza, glavom mi prolaze svakakve misli. Uzor mi je Roger Federer. Na prehranu ne pazim naročito. Imam zdrav ručak i večeru, ali često jedem i nezdravu hranu. Pošto su turniri česti, imam više uspjeha. Najveći uspjeh mi je bio kada sam na jednom turniru bio prvi i u pojedinačnoj konkurenciji i u parovima. Najzanimljivije mi je bilo u Rijeci gdje smo ostali tjedan dana. Tamo sam imao puno prijatelja pa smo popodne odlazili na plažu i kupali se.

Podatke o našim bivšim učenicima – sportskim zvjezdama prikupio je Hrvoje Đurak, prof. TZK-a.

Disciplina u školi

„Ometaći“ štete i sebi i drugima

Česti su naslovi u novinama i na portalima: *U školi rastreseni, za igrice spremni. Ne žele ili ne mogu slušati. Problemi s koncentracijom. Ne treba biti protiv igre i zabave u školama, nasmijanih lica razdragnih učenika, ali treba biti protiv nediscipline, nerada, nepoštivanja dogovora.*

Vrste učeničkog neposluha koje učitelji najčešće navode su: brbljanje ili upadice, galama, odsutnost duhom, neizvršavanje zadaća, bezrazložno odlaženje s mjesta, ometanje drugih učenika, kašnjenje na nastavu.

Ti se problemi mogu ublažiti dobrim poučavanjem ili dogovorenim pravilima o ponašanju kojih se učenici pridržavaju. No, sve više se susreću i ozbiljniji tipovi neposluha (verbalna agresivnost prema drugim učenicima, psovke, neprihvatanje autoriteta i tjelesna nastavljanost).

Standard očekivanog ponašanja varira od učitelja do učitelja. Jedan učitelj može zahtijevati potpunu tišinu za vrijeme nastavnog sata dok učenici rade, dok će drugi dopustiti priličnu galamu.

Osim toga razlikuju se i mišljenja učenika o tome što je dobro vladanje. Neki će učenici smireno i u tišini čekati dok učitelj uzima opremu ili zapisuje sat, dok će drugi jedva dočekati priliku da počnu divljati.

Disciplina u razredu ovisiće ne samo o učiteljevu ponašanju i očekivanjima, nego i o očekivanjima učenika, i što je najvažnije, o običajima škole.

Uzroci učeničkog neposluha

Dosada. Ako su aktivnosti organizirane tako da ne uspijevaju pobuditi i održati učeničko zanimanje ili ako je aktivnost preduga i nije poticajna ili ako je aktivnost prelagana ili nevažna, učenicima će vjerojatno postati dosadno.

DISCIPLINA JE JEDAN OD NOSEĆIH STUPOVA DOBRE NASTAVE. AKO SE TAJ STUP STALNO LOMI, URUŠAVA SE ZGRADA DOBRE NASTAVE.

(A. Kovac)

Dugotrajan umni napor. Većina školskih aktivnosti zahtijeva trajni umni napor i to iscrpljuje. Svima je teško dugo izdržati umni napor.

Nemogućnost da se izvrši aktivnost. Učenici mogu ne uspjeti učiniti što se od njih traži jer je zadatak pretežak ili jer ne znaju što im je činiti.

Niska školska samosvijest. Nekim učenicima nedostaje samopouzdanja kao učenicima; možda su u prošlosti često doživljavali neuspjeha pa se nevoljko uključuju u rad jer se boje novog neuspjeha. Takvi učenici mogu potpuno odustati od školskih očekivanja koja su dio pozitivnog razrednog ugođaja.

Emocionalni problemi. Neki učenici mogu imati emocionalne probleme. To im otežava prilagodbu zahtjevima života u školi i tijekom nastave a javlja se kao posljedica toga što ih u školi zastrašuju ili kod kuće zanemaruju. Takvi učenici često žele privući pozornost i zapravo uživaju kad svojim neposluhom privuku učiteljevu pozornost ili pozornost svojih prijatelja.

Negativan odnos. Pojedini učenici jednostavno možda ne cijene dobar uspjeh u školi, pa kad im je rad predosadan ili pretežak, oni se isključe. Štoviše, neki će pokušati izbjegći rad tako da kasne na nastavu ili se pritaje i rade najmanje što mogu. Ako im učitelj prigovori, možda će se ispričati ili biti drski, ali će i dalje malo raditi. Neki učenici namjerno dosađuju kako bi stvorili malo uzbuđenja.

Gordana Ljubas, prof.

Učenike naše škole pitali smo što oni misle o navedenom problemu.

Kako doživljavaš učenike koji svakodnevno ometaju nastavu?

Mislim da ih nije briga za školu.

Misliš li da bi rješe nje bilo da ih se udalji s nastave?

Ne, zato što svatko može popraviti ponašanje.

Kako učitelji rješavaju taj problem?

Najčešće prvo razgovaraju s njima.

Što misliš zašto ti učenici ometaju nastavu?

Zato što žele privući pažnju.

Kako se ovaj problem može riješiti?

Tako da ih se uvjeri da pozornost mogu privući svojim dobrim ocjenama i dobrom ponašanjem.

Vito Pervan, V.b

Kako doživljavaš učenike koji svakodnevno ometaju nastavu?
Živciraju me i ometaju rad. Drugi se ne mogu koncentrirati, a ni ti koji ometaju neće ništa naučiti.

Misliš li da bi rješenje bilo da ih se udalji s nastave?

Mislim da ih se ne bi trebalo udaljiti s nastave jer onda ne bi mogli surađivati s drugim vršnjacima.

Kako učitelji rješavaju taj problem?

Rješavaju ga tako da opomenu učenika pa da se on malo preplaši i prestane.

Što misliš zašto ti učenici ometaju nastavu?

Mislim da ometaju nastavu jer im je nastava dosadna ili se prave važni.

Kako se ovaj problem može riješiti?

Može se riješiti tako da ometači i drugi učenici dobiju lošu ocjenu pa da ometači shvate da ometanjem nastave ne štete samo sebi nego i drugima. Ako to sami ne shvate, mogli bi im to objasniti profesori, a ako su problematični ili to ne mogu shvatiti, trebalo bi ih poslati psihijatru.

Mia Perkovac, V.b

Kako doživljavaš učenike koji svakodnevno ometaju nastavu?
Ponekad, kad samo malo pričaju, i ne smeta mi puno. Ali kad ometaju nastavu toliko da ne mogu shvatiti gradivo koje učimo, onda mi stvarno idu na živce jer ne mogu nikako utjecati na njihovo ponašanje. Bespomoćna sam.

Misliš li da bi rješenje bilo da ih se udalji s nastave?

Možda bi to bilo privremeno rješenje, ali dugotrajno sigurno ne.

Kako učitelji rješavaju taj problem?

Neki profesori su stvarno dobri u svladavanju učenika (strogci su) i već u korijenu sasijeku bilo kakav pokušaj ometanja nastave. Neki profesori (kojih mi je žao) kao da stoje na satu samo zato što moraju i puštaju drugima da ometaju njihov sat.

Što misliš zašto ti učenici ometaju nastavu?

Jednostavno – žele steći popularnost u razredu pokazujući da i profesore mogu „nadvladati“.

Kako se ovaj problem može riješiti?

Mislim da svi profesori daju sve od sebe kako bi riješili ovaj problem, ali mislim da bi konačno rješenje bilo da se s tim pojedincima radi posebno. Trebali bi ići kod nekog psihologa ako razgovor s roditeljima ne pomaže.

Kristina Kelava, VI.a

Kako doživljavaš učenike koji svakodnevno ometaju nastavu?

Smatram da ti učenici ili žele privući pozornost ili imaju neki problem pa im je to način da ga zaborave odnosno da se odmaknu od njega.

Misliš li da bi rješenje bilo da ih se udalji s nastave?

Mislim da to nije rješenje.

Kako učitelji rješavaju taj problem?

Svaki se profesor drukčije postavlja prema takvim učenicima. Kod nekih profesora u razredu je pretežno tišina jer smo navikli na red i znamo da kod njih nema takvog ponašanja dok je kod nekih profesora galama i nered. Neki profesori samo ponavljaju da će nas zapisati i deru se dok drugi u tišini daju negativnu ocjenu i odmah zapišu nemirnog učenika što ja smatram učinkovitim rješenjem.

Što misliš zašto ti učenici ometaju nastavu?

Mislim da možda imaju problem ili su kod kuće zapostavljeni pa na taj način sve negativno izbacuju iz sebe. Neki možda samo žele ispasti smiješni ili zabavni.

Kako se ovaj problem može riješiti?

Ne znam. Možda bi s tim nemirnim učenikom trebalo mirno popričati. Možda bi to trebalo riješiti zajedno s učenikovim roditeljima ako ne ide nikako drukčije.

Tea Rosandić, VIII.a

Kako doživljavaš učenike koji svakodnevno ometaju nastavu?

Smatram da je to njihov problem što svojim ponašanjem ugrožavaju uspjeh koji im je potreban za daljnje obrazovanje.

Misliš li da bi rješenje bilo da ih se udalji s nastave?

Mislim da to nije rješenje jer se onda više ne bi imali na koga ugledati te bi u inat bili samo još gori.

Kako učitelji rješavaju taj problem?

Profesori taj problem rješavaju opomenama, a u gorim slučajevima i zasluženom ocjenom.

Što misliš zašto ti učenici ometaju nastavu?

Oni ometaju nastavu jer žele biti primijećeni te smatraju da učenjem trače svoju mladost.

Kako se ovaj problem može riješiti?

Problem se može riješiti dodatnim razgovorom s učenikom koji uzrokuje problem te razumijevanjem. Ako je problem posljedica nesloge u obitelji, treba ga istražiti i pokušati najprije to riješiti.

Lea Sevšek, VIII.b

Kako doživljavaš učenike koji svakodnevno ometaju nastavu?

Nisu svjesni što rade i ne poštuju ni učitelje ni sebe.

Misliš li da bi rješenje bilo da ih se udalji s nastave?

Mislim da bi rješenje bilo da ih se prebacu u drugi razred ili u razred sa sličnim učenicima.

Kako učitelji rješavaju taj problem?

Stalnim upozoravanjem i opominjanjem što neda je nikakvoga rezultata jednostavno treba se naći drugi način.

Što misliš zašto ti učenici ometaju nastavu?

Zato što ne znaju što da rade sa sobom i dosadno im je u školi, ne da im se učiti i „vise“ na kompjuteru, dopuštaju si previše.

Kako se ovaj problem može riješiti?

Tom problemu ja ne znam rješenje, ali da sam učitelj, prvo bih razgovarao s roditeljima, pa onda ozbiljno s djetetom o problemu i molio bi se Bogu da im pomogne.

Jakov Bućan, VII.b

A što o tome problemu misle naša psihologinja, ravnatelj i nastavnici

Dugoročno
udaljavanje s nastave
nije rješenje problema

Psihologinja škole Edit Ilijasović

Dolaze li vam često učenici koji ometaju nastavu?

Ne mogu reći da dolaze baš često.
Dolaze povremeno i to ih uglavnom pošalje nastavnik na čijem satu ometaju.

Na koji način vi radite s njima?

Kada dođu, raz-

govaram s njima. Pitam ih zašto su poslani na razgovor, što se dogodilo, zašto to rade. Isto tako ih tijekom razgovora usmjeravam i savjetujem o uspješnijim, prihvatljivijim ponašanjima koja im mogu pomoći da budu pažljiviji učenici.

Koji su njihovi razlozi, zašto ometaju nastavu?

Razlozi su mnogobrojni. Neki učenici kažu da su na takvo ponašanje izazvani od drugih učenika ili da druge učenike nastavnik ne primjećuje kad ometaju, a baš njih vide kad nešto naprave. Dakle, ti učenici gotovo uopće ne vide takvo svoje ponašanje pod nastavom kao nešto neprihvatljivo. Često učenici ometaju nastavu jer zbog slabog predznanja teško mogu pratiti nove nastavne sadržaje, dosadno im je i onda ometaju nastavu na razne načine (zabavljaju se, pričaju, igraju se s nečim, upadaju u riječ). Postoje i učenici koji se zbog nekih poteškoća (npr. ADHD, emocionalni, zdravstveni i obiteljski problemi) teže koncentriraju na rad pa onda uslijed toga mogu ometati nastavni proces.

Slažete li se s prijedlogom da se učenici koji ometaju nastavu mogu udaljiti s nje?

Nije svako ometanje nastave za tu mjeru. Jedino kada je učenik izuzetno nasilan, ne reagira ni na opomene nastavnika, stručnog suradnika ili ravnatelja, tada je radi sigurnosti potrebno izvesti tog učenika iz razreda i poduzeti mjere da se smiri. Dugoročno udaljavanje s nastave nije rješenje problema. Treba rješavati uzrok takvog ponašanja.

Kako se ovaj problem može riješiti?

Edukacijom nastavnika te suradnjom nastavnika, učenika, roditelja i stručnih suradnika.

Ravnatelj škole Milivoj Magerl

Dolaze li vam često učenici koji ometaju nastavu?

Pojedini učitelji znaju poslati učenike koji ometaju nastavu, a ponekad i sami učenici dođu javiti kad se nešto takvo događa.

Na koji način vi radite s njima?

Problem se pokušava riješiti razgovorom ili sa mnom ili s psihologinjom, a kad je riječ o učestalom i ozbiljnijem problemu, onda se pozivaju i roditelji.

Koji su njihovi razlozi, zašto ometaju nastavu?

Rijetko koji učenik priznaje svoje pogreške u ponašanju i obično se izmotavaju u stilu Svi su krivi osim mene. S obzirom na moje dugogodišnje iskustvo i praksu, uvijek se dođe do istine.

Slažete li se s prijedlogom da se učenici koji ometaju nastavu mogu udaljiti s nje?

Učitelji bi trebali znati način kako riješiti probleme, a i otkriti uzrok ometanja nastave koji je po mom mišljenju uzrokovani ili nezainteresiranošću učenika ili učenikovom nesposobnošću da kvalitetno prati nastavu i usvaja nastavne sadržaje pa pokušava na drugi način skrenuti pažnju na sebe. Učenici u osnovnoj školi moraju biti pod nadzorom odrasle osobe.

Kako se ovaj problem može riješiti?

Problem se može riješiti ako su i roditelj i učenik spremni za promjene u ponašanju i učenju te prihvatići činjenicu da je problem u njima, a ne u školi i nastavnom osoblju. Isto tako, potrebno je pojednostaviti procedure provođenja zakonskih rješenja i pravilnika za takve slučajeve.

Neven Rücker, profesor povijesti i geografije

Ovaj problem teško je rješiti „gledajući kroz jedne naočale“

organizacijom terenskih oblika nastave. Kada je to moguće, koristim događaje iz prošlosti za shvaćanje događaja i procesa u sadašnjosti što je zanimljiv način rada mnogim učenicima. Međutim, u svakom razrednom odjeljenju postoje učenici koje je teško zainteresirati pa im je dosadno i ometaju nastavni proces. Nastojim ih potaknuti što ponekad nije lako. Izuzetno rijetko ispitujem kao „kaznu“ za nedolično i ometajuće ponašanje.

Slažete li se s prijedlogom da se učenici koji ometaju nastavu mogu udaljiti s nje?

S tim prijedlogom uglavnom se ne slažem. Naročito se ne slažem kad su u pitanju osnovnoškolska djeca.

Kako se ovaj problem može rješiti?

Ovaj problem teško je rješiti „gledajući kroz jedne naočale“, odnosno treba mu prići s više strana. Prvo, potrebno je osvremeniti nastavni proces upotrebom suvremenih tehnologija. Nastavni proces mora biti „životan“, povezan sa sadašnjošću, što je naročito važno za nastavu povijesti koja ponekad zna biti suhoparna i „dosadna“. Time će biti zanimljivija, a onda će i učenika kojima je dosadno u školi biti manje. Potrebna je i bolja suradnja s roditeljima jer se često događa da roditelj u učitelju vidi nekog tko namjerno oštećeće njegovo dijete pa se u skladu s tim i ponaša.

Treće, potrebna je veća angažiranost stručne službe, naročito u našoj školi. Stručna služba trebala bi bolje znati sagledati i pronaći uzroke koji uzrokuju ometajuće ponašanje kod učenika nego što bi to trebali i mogli učitelji koji su specijalizirani za svoje predmete, a ne dominantno za ponašanje učenika.

Snježana Akrap, profesorica hrvatskoga jezika

Kako održavate disciplinu u razredu?

Pokušavam stvoriti poticajnu radnu atmosferu koja je topla, prisna i potpuno lišena prisile. Objasnjavam učenicima kako je jedina svrha ocjene pokazati što znaju te da je moja uloga usmjeravati ih prema informacijama koje će im olakšati usvajanje gradiva potrebnog za život. Kada primijetim da učenik učestalo ometa nastavni proces, tada pokušavam kontaktirati s razrednikom, a preko njega i s roditeljima. Takav nam učenik upravo na taj način „signalizira“ da ima određenih problema. Ako je potrebno, uključim i psihologinju u rješavanje takvih problema.

Moja je vizija škola koja će predstavljati dom svima nama

Slažete li se s prijedlogom da se učenici koji ometaju nastavu mogu udaljiti s nje?

Ne slažem se. Moja je vizija škola koja će predstavljati dom svima nama, škola koja će odjekivati smijehom, prijateljstvom, suradnjom i razumijevanjem, škola u kojoj ćemo svi: djeca, roditelji i učitelji zajedničkim idejama raditi na postizanju odgojnih i obrazovnih ciljeva. Tada neće biti potrebe raspravljati o ovakvim problemima.

Kako se ovaj problem može rješiti?

Trebamo pitati djecu. Zašto djeca ne vole školu? Zašto djeca ne vole likovni, ne vole ni glazbeni, neki ne vole ni tjelesni, a o drugim predmetima da i ne govorim. Zašto se djeca u školi osjećaju nesigurno? Gdje je nestao onaj osjećaj iz prvoga razreda kada su djeca s osjećajem divne pustolovine krenula u školu? Odgovori na ta pitanja ključ su za rješavanje ovog problema. Jako je važno za djecu ostvarivanje partnerstva i skladnog odnosa roditelja i nastavnika. Roditelji trebaju biti sigurni da je njihovo dijete u školi sretno i dobro zbrinuto, da uz znanje dobiva i sve ostale vrijednosti koje su mu potrebne da se razvije kao osoba. Dopustimo roditeljima suradnju u stvaranju plana i programa škole. Izuzetno je važno i da djeca u školi doživljavaju osjećaj uspjeha jer djeca koja doživljavaju samo neuspjeh skloni su odustati i gube motivaciju. To ne znači da trebamo snižavati kriterije, nego da školsko gradivo prilagoditi osobnom razvoju svakog djeteta, naravno u skladu s njegovim sposobnostima i interesima. Na taj način povećat će se motivacija za učenje, a time i vjerojatnost za uspjeh. Zašto djeci ne omogućiti više kreativnih sadržaja u samoj školi, da ne moraju posebno obilaziti razne druge institucije u kojima će svirati klavir, slikati, učiti stvaralačko pisanje ili strani jezik? Zar im se sve to ne može omogućiti u školi, i još mnogo više?

MATURALAC ILI ŠTO SE STVARNO DOGAĐALO

I.DAN

U ranim jutarnjim satima, autobus nas je dočekao pred školom. Vozili smo se preko Karlovca do Rastoka, našeg prvog odredišta. Obišli smo ih uz pratnju lokalnog vodiča. Nastavili smo se voziti u pravcu Cerovačkih špilja, smještenih na južnom dijelu Parka prirode Velebit. Razgledali smo jednu od špilja i nastavili put prema konačnom odredištu, hotelu Bolero. Mrtvi umorni došli smo u hotel gdje smo se smjestili, a zatim izašli u Biograd.

5°C u hladu...

A zapravo...

Jedva smo ubaulljali u autobus...pa bilo je rano, a sinoć smo svi dugo bili na chatu. Kuda smo se vozili, pojma nemam. Kad su nam rekli da izađemo - izašli smo. U Rastokama sam već bila, pa sam ih prepoznala. Zgodno mjestošće, puno slapića i to...vodič je nešto pričao, a mi smo se pristojno pravili da slušamo, uz nekoliko časnih iznimaka (bilo je nekih koji su stvarno slušali, a i onih drugih koji se nisu ni pravili da slušaju;) Još malo vožnje do Cerovačkih špilja u koje smo ušli potpuno nespremni. Što smo se tamo smrzli! Jedva smo čekali ući u bus. Do Biograda smo se taman ugrijali. Stvarno zamori čovjeka to razgledavanje prirodnih ljepota. Zato, da se malo odmorimo, izašli smo čoporativno u Biograd...jeeeeeeee...

2.DAN

Drugi smo se dan, odmah nakon doručka, zaputili u Nacionalni park Krka. Puno smo hodali, no puno smo i naučili. Nakon toga krenuli smo u smjeru Šibenika. Čim smo izašli iz autobusa, počelo je pljuštati tako da smo u multimedijalni izložbeni centar „Bunari – Tajne Šibenika“ stigli potpuno mokri. Obišli smo i katedralu sv. Jakova te druge znamenitosti. Imali smo malo slobodnog vremena, a zatim smo se vratili u hotel. Nakon večere, slijedio je izlazak u Biograd.

Kako zanimljiv potok...

O Nacionalnom parku Krka puno smo naučili od naše vodičice.

U Šibeniku nas je zatekao iznenadni pljusak.

A zapravo...

Danas su nam prepunili raspored. Valjda misle: „Ako ih umorimo, imat ćeemo manje problema s njima.“ Kad bolje razmislim, vrlo je vjerojatno da je to istina. Čudim se da nismo imali i jutarnju gimnastiku. Najprije NP Krka. Jako je lijepo i svašta se da vidjeti, al' se stvarno i nahodaš. Ipak, vrhunac dana bio je pljusak u Šibeniku koji nas je doslovce oprao... smijali smo se kao blesavi. Kada smo se opet umorni vratili u Biograd, slijedio je odmor - izlazak u grad.

3.DAN

Cijeli smo dan proveli na otoku Pagu. U prijepodnevnim satima obišli smo Pašku siranu i Pašku solanu, a kasnije nastavili do grada Paga. Razgledali smo grad i posjetili Galeriju Paške čipke. Ručali smo u obližnjem restoranu gdje smo se na kraju i okupali. U hotel smo stigli taman na večeru nakon koje smo išli u lunapark.

More je bilo vrlo hladno, no to nas nije sprječilo da se dobro zabavimo.

A zapravo...

Danas je slijedio izlet na Pag. Vidjeli smo kako se rade tri od četiri poznate stvari s otoka Paga; sir, sol i čipka. Ali, falila je jedna stvar isto tako poznata, također s otoka Paga - janjetina. Nismo jeli janjetinu, ali smo se zato okupali... hajde dobro, bolje išta - nego ništa. U Biograd smo došli na večeru - i opet ništa od janjetine. Ali, luna-park je popravio stvar... šećer uvijek dolazi na kraju.

4.DAN

Čim smo završili s doručkom, krenuli smo u smjeru Zadra. Razgledali smo grad uživajući u lijepom sunčanom vremenu. Obišli smo i tvrtku Maraska, kompaniju koja ima bogatu i slavnu tradiciju u proizvodnji likera i bezalkoholnih pića. Ručali smo u restoranu, a nakon toga, stali smo u Bibinju gdje smo se posljednji put okupali. Nakon što smo se potpuno osušili, krenuli smo natrag za Zagreb.

Gle male dečke poslje kiše!

A zapravo...

Doručak, i opet pokret. Ovaj put u Zadar. Sunce je pržilo nemilice i da se nas pitalo, poskakali bismo svi s one rive ravno na morske orgulje...al' naravno, nije nas se pitalo. Otišli smo vidjeti i tu tvornicu sokova i bila je super jer smo znali da je to zadnje što idemo razgledati. A i dobili smo sokiće. Nakon ručka slijedilo je kupanje. Da smo duže čekali ovo kupanje, sigurno bi bilo izgreda neke vrste. Ovako je ipak sve prošlo ok. Bilo nam je žao što je tako brzo prošlo.

Što se nas tiče, raspored je mogao biti jednostavniji: doručak - kupanje - ručak - kupanje - večera - izlazak...i tako puta četiri. Ali, ni ovo nije bilo tako loše. Sva sreća da je nama lijepo gdje god bili. Bitno nam je da smo zajedno!

Bitno nam je da smo zajedno!

Tea Rosandić, VIII.a

Druženje s Gordanima

i njihovim bajkovitim krajem

Biti 75 metara pod zemljom, obgrli spojenih ruku Kraljicu šume, čuti legendu o Milanu i Đuli, obići Ogulin, zavičaj bajke, pogledati kako izrađuju drvene kućice – sve na jednoj terenskoj nastavi i u jednom danu!

Početkom listopada mi, učenici šestih razreda, krenuli smo na terensku nastavu u Gorski kotar. Prvo odredište bila nam je špilja Lokvarka koja je po postanku zapravo kaverna, špiljski objekt bez prirodnog ulaza, čiji je otvor probijen tek u 20. stoljeću. Sastoji se od 6 etaža, od čega su prve 4 uređene za posjetitelje. Špiljski kanali nastali su u debelim slojevima jurskih vapnenaca. Otvor špilje okrenut je u pravcu juga. Prema dosadašnjim istraživanjima špilja Lokvarka dužine je 1 179 m te dubine oko 275 m.

Lokvarka je najdublji je turistički uređen speleološki objekt u Hrvatskoj.

Mi smo prošli kroz četiri galerije i spustili se 75 metara pod zemlju te razgledali stalaktite i stalagmite.

Do sada je od faune špilje Lokvarke utvrđeno oko 25 pravih špiljskih organizama te desetak uvjetno

špiljskih organizama. Najzastupljeniji su **kornjaši**. Većina organizama pronađenih u špilji **endemični** su za Hrvatsku, a ozimčev podzemljар do sada je pronađen samo u Lokvarki.

Od kralješnjaka su za špilju Lokvarku iz skupine šišmiša zabilježeni veliki potkovnjak) i mali potkovnjak, a u zadnjoj etaži u vodenom toku iz skupine riba dugina ili kalifornijska pastrva.

Osim u području ulaza gdje temperatura i vлага variraju ovisno o godišnjim dobima, temperature tla, zraka i vode špilje Lokvarke kreću se od 7,6 do 8,2°C uz relativnu vlagu zraka od 100%.

Zanimljivosti: Za vrijeme hladnijih zimskih mjeseci (kad špilja uobičajeno nije otvorena za posjete) oblikuju se u ulaznom dijelu špilje Lokvarke ledeni stalagmiti različitih oblika – kijačasti, jajasti, stupasti, gljivasti... Posebna zanimljivost tih ledenih ukrasa je što im površina može ponekad poprimiti neobične vijugave reljefne strukture.

Nakon zanimljivog obilaska špilje krenuli smo u Park šumu Golubinjak. U njoj obitavaju razne biljke, životinje i gljive kontinentalne listopadne i vazdazelene šume. Uz stručno vodstvo obišli

šumu u kojoj smo vidjeli jelu staru 250 godina, a zovu je „Kraljica šume“. Brali smo gljive, a onda tijekom šetnje zapisivali motive, boje, mirise i slike koje ćemo kasnije upotrijebiti u pjesmama. Usred šume čitali smo i pejsažne pjesme koje su u ovom okruženju zvučale potpuno drugačije!

Nakon ručka u ugodnom ambijentu krenuli smo u Ogulin. Tamo smo posjetili zavičajni muzej u kojem je zbirka posvećena Ivani Brlić-Mažuranić. Zbirku čine izlošci njezinih djela, svjedodžbe i fotografije. U Ogulinu smo bili i na Đulinu ponoru koji je, prema legendi, ime dobio po mladoj djevojci Đuli koja je u 16. st. živjela u Ogulinu. Legenda kaže da su Đulu roditelji obećali starijem plemiću za ženu. U to doba su se vodile velike bitke sa Turcima, te je u Ogulin stigao mladi krajški kapetan Milan Juraić. Milan je

Đulin ponor

branio frankopansku utvrdu u Tounju. Milan i Đula su se zaljubili na prvi pogled. No, Milan je smrtno stradao u jednoj od bitaka sa Turcima. Čuvši za tu vijest, Đula se zbog nesretne ljubavi bacila u ponor rijeke Dobre, te od tada Ogulinci zovu taj ponor Đulinim ponorom.

Na kraju našeg našeg puta posjetili smo drvenu industriju Azelija Kupa d.o.o. u Brodu na Kupi. Pokazali su nam kako se proizvode drvene kućice. Druženje s Goranima i njihovim prekrasnim krajem ostat će nam u lijepom sjećanju.

Nika Bilić, VI.b

Na povratku u Zagreb neki su, kao naša Kristina, odmah dobili inspiraciju pa je tako tijekom vožnje nastala i ova pjesma:

Šuma u jesen

*Naddrvorede smreka i jela
spustila se magla – gusta, bijela.*

*Jesenje koprene lišće skinule s grana
Darovale gljive livadama', smočila se bukva
opustošena.*

Nešto kroz tepihe grančica se gega...

Gledaj, gledaj, pa to je – jež!

*Oh, kako žao mi je njega,
njuška već mu mokra od tog lišća svega.*

*Još pokoja ptica pusti svoj glas
i ponekad čut ćeš kako žir s hrasta padne
gljiva svoj miris nam dadne
i vлага nam ovlaži ruke.*

*Drveće hrapavo koru si ljušti
i zec pod lišćem šušti.*

*Vjeverici kiša pomutila plan,
pa brže-bolje skuplja orahe za zimski san.*

*Otpalo granje smeta po drumu,
a sitna nam kiša uljepšava šumu.*

Kristina Kelava, VI.a

Đulin ponor

Posjet sajmu knjiga i susret s Hrvojem Kovačevićem

U studenom 2012. godine mi, učenici IV.b razreda i učenici OŠ Alojzija Stepinca, predvođeni svojim učiteljicama, posjetili smo Interliber – međunarodni sajam knjiga.

Osim što smo mogli razgledati i kupiti knjige i stripove, upoznali smo književnika Hrvoja Kovačevića. On je poznati pisac dječjih romana. Nakon upoznavanja, pogledali smo kratki isječak iz predstave rađene po njegovu romanu. U razgovoru s piscem saznali smo što ga nadahnjuje u radu te kako je to biti pisac. Strpljivo je odgovarao na sva naša pitanja. Druženje je bilo jako zanimljivo. Izdavačka kuća Školska knjiga darovala nam je majice s ilustracijama naslovnica Kovačevićevih romana. Ovaj susret potaknuo nas je da pročitamo njegove knjige. Svakako ih preporučamo.

Marko Bilić, IV.b

Sljeme

Đulin ponor

Moja škola i naša učiteljica Gordana Horvat organizirali su izlet na Sljeme. To je bilo pet prekrasnih dana škole u prirodi.

Svaki dan imali smo različite aktivnosti i radionice. Najviše mi se svidjela večer plesa sa zvjezdamama i izlet u Rudnik Zrinski. Upoznala sam učenike iz drugih škola i sjajno smo se zabavili. Imali smo lijepo vrijeme i Sljeme mi se jako svidjelo. Pogled iz moje sobe na Hrvatsko zagorje bio je jako lijep. Bilo nas je osmoro u sobi. U slobodno vrijeme igrali smo različite druš-

tvene igre i odlično se zabavljali. Vrijeme je prebrzo prošlo. U petak sam bila tužna što odlazimo, ali i sretna što ću vidjeti mamu, tatu i sestru.

Kao što sam napisala na početku, to mi je bilo pet najboljih dana od kada sam krenula u školu. Nadam se da će se ponoviti. Hvala učiteljicama Gordani i Ani Mariji!

Maria Perić, III.a

Putovima Giuseppea Verdija

Ispred rodne kuće Giuseppea Verdija

Dana 27. listopada 2012. učenici naše škole (koji su to htjeli) zajedno s učenicima OŠ Alojzija Stepinca, a pod stručnim vodstvom profesorice glazbene kulture Dubravke Benčine, imali su priliku oputovati u talijanski grad Milano.

Krenuli smo oko ponoći. Put je bio dug, ali zabavan. Na odmorištima smo stali barem tri puta, a u Milano smo stigli oko osam sati. Prvo smo krenuli u šetnju gradom, prošli poznatom ulicom Via Dante i krenuli u obilazak kazališta Teatro alla Scala. Nakon toga autobusom smo se odvezli do rodne kuće slavnoga skladatelja Giuseppea Verdija u Bassano del Grappa. Zatim smo se uputili u hotel u kojem smo i večerali. Ujutro nas je dočekao obilan doručak nakon kojega smo se uputili u Vicenu. Tamo smo pogledali staro kazalište u obliku amfiteatra i u Muzeju suvremene umjetnosti izložbe Van Gogha, Picassa i Rembranta.

Uživali smo i u razgledavanju poznatih Palladijevih vila nakon kojih smo se prepustili uživanju u ukusnim talijanskim pizzama s mozzarellom. Puni novih iskustava i doživljaja, obogaćeni novim prijateljstvima, krenuli smo u Zagreb.

Nika Billić, VI.b

Petaši ispred katedrale

Galleria Vittorio Emanuele II

Na glavnom trgu ispred muzeja suvremene umjetnosti

Milanska katedrala

Nakon ovoga iskustva slabovidne osobe postale su heroji u našim srcima

Tamna soba POTPUNO JE ZAMRAČENA. Kako bismo se u njoj kretali, potrebno je koristiti sva osjetila. Na podu su postavljene reljefne trake. Kada prelazimo po njima, osjećamo te izbočine i tim smjerom se krećemo. Čim ne osjetimo te izbočine, znamo da smo skrenuli s puta. Druga orientacija su zvukovi koji dolazi s prozora. Čujemo buku ulice ili glasanje životinja. Na stolu su predmeti koje smo opipom morali prepoznati i kasnije pokazati kao eksponat u muzeju. U jednom dijelu sobe su posude s mirisom cimeta, kamilice ili neke druge bilje te smo morali prepoznati i njih. Naše kretanje po prostoriji praćeno je kamerom.

Osjećali smo se uplašeno i uzbudjeno. To je bio osjećaj straha i panike koji nam je nakratko dao uvid kako se osjećaju slabovidne osobe. Nakon ovoga iskustva slabovidne osobe postale su heroji u našim srcima.

Kretanje prostorom uz pomoć bijelog štapa. U mnoštvu ljudi treba pronaći pravi put. Potrebno je zaobići prepreke i doći do cilja.

Simulacija potpunog sljepila.

Slabovidne osobe imaju različite probleme sa svojim vidom. Naočale koje smo stavili na oči pokazuju te situacije. Svaki učenik morao je pročitati tekst kroz te naočale i osjetiti na vlastitoj „koži“ što znači pročitati tekst slabovidnoj osobi.

Pisaći stroj za pisanje Braillovog pisma. Napisali smo svoje ime i možda neku tajnu ljubavnu poruku...

Ljiljana Nimac, učiteljica biologije

Centralni uređaj za pročišćavanje otpadnih voda

Dana 26.travnja 2013. mi, učenici šestih razreda, posjetili smo Zagrebačke otpadne vode kako bismo vidjeli kako djeluje Centralni uređaj za pročišćavanje otpadnih voda (CUZPOV). O njemu smo nešto i učili na satovima prirode, no samo teoriju. U stvarnosti sve izgleda drugačije. U stvarnosti se ispod ogromne parcele krije puno kilometara raznih hodnika, cijevi i svega što je potrebno da bi sustav radio. Površina je lijepo obrađena, čak su neke eko grupe zasadile i voćnjake.

zasađeni su i voćnjaci

Naša vodičica, ujedno i glasnogovornica ZOV-a, gospođa Astrid, provela nas je kroz cijeli sustav. Prva faza obrade jest mehaničko pročišćavanje.

pozorno slušamo o prvoj fazi obrade

mehaničko pročišćavanje

Voda koja je prošla mehaničko čišćenje velikim se crpkama crpi kako bi došla do sljedeće faze, a to je biološko pročišćavanje i obrada mulja.

taloženje mulja i pijeska i aeracija
(upuhivanje zraka da ubrza taloženje)

biološko pročišćavanje obrada mulja

Sljedeća faza je razvoj bakterija u bazenima i njihovo djelovanje, a onda završno bistrenje u taložnicima.

bazeni s bakterijama

Nakon obilaska, otišli smo u dvoranu u kojoj su izloženi radovi naših vršnjaka, a svi imaju zajedničku temu – zaštita okoliša, posebno voda. Naša ljubazna domaćica, pozvala nas je da i mi svojim radom – plakatom sudjelujemo u izložbi. Vjerujemo da ćemo nešto pametno smisliti i priključiti se onima koji i na ovaj način rade na očuvanju okoliša. Otišli smo zatim u restoran i na prekrasno uređena igrališta, a dio učenika zadržao se kod obližnjeg jezerca punog žaba (jedna nas je posjetila i na terasi restorana) i punoglavaca. Neki od nas ponijeli su punoglavce kući, za pokus iz prirode.

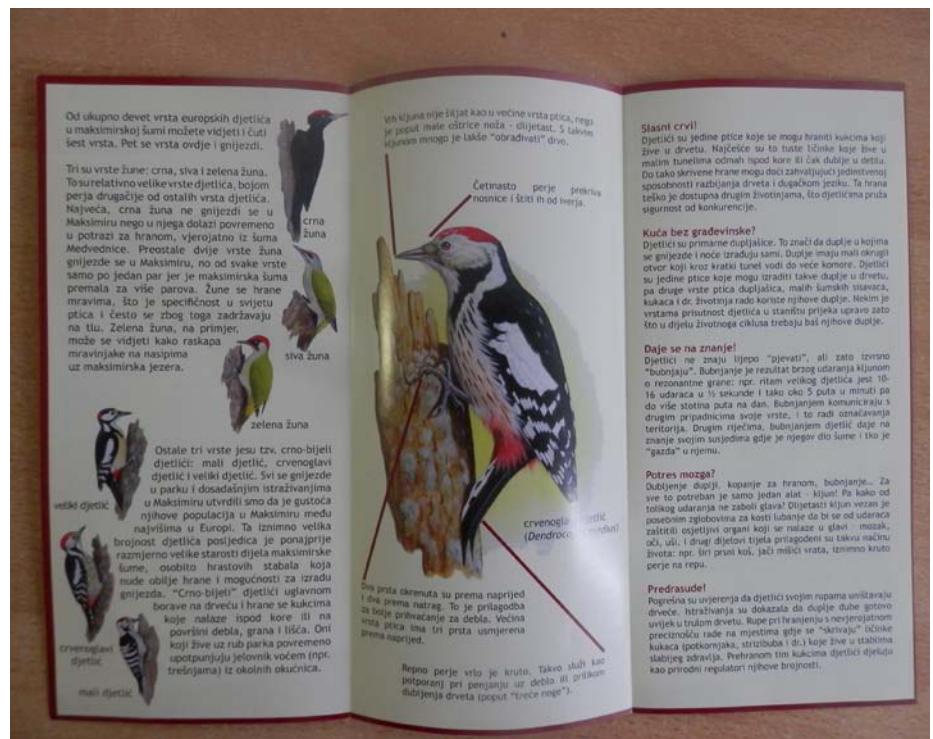
Kristina Kelava i Vladimir Borovec, VI.a

Maksimirska šuma u proljeće

Jednog lijepog proljetnog dana (16. travnja) učenici četvrtih razreda posjetili su jedan od najvećih parkova u Zagrebu, Park Maksimir.

U proljeće se taj park pretvara u pravi mali raj, cvijeće svuda raste, a ptičice cvrkuću o njegovoј ljestvici. Podijelili smo se u skupine i krenuli u razgledavanje tog prirodnog čuda. Bili smo na Vidikovcu, skupljali lišće, šetali parkom, trčali brdima, igrali se, „zezali i natezali“. Dobro nam je godila stanka za užinu jer smo svi bili malo umorni. Iako to dečki nisu htjeli priznati, umorni su bili i oni. Nakon stanke krenuli smo dalje. Dobili smo fascikle s nastavnim listićima, olovke, metre za mjerjenje, špage... Svaka je skupina odabrala svoje stablo pa smo im izmjerili opseg i tako saznali koliko ima godina, tj. godova. Naša voditeljica Hrvinka pokazala nam je najstarije stablo u Maksimiru koje je po svojoj starosti dobilo prikladno ime. Nazvali su ga Dedek! Po onome što smo saznali, Dedek ima oko 600 godina, tj. godova. (Bakicu su davno posjekli.) Park Maksimir mi se jako, kako svidio i voljela bih ga ponovo posjetiti. Vodiči su bili ljubazni i dragi, vrijeme je bilo sunčano, svi su se dobro proveli.

Cora Borković, IV.b

Naš ogrank nosi ime „ARIŠ“. Tijekom godine, zajedno s ostalim školama grada Zagreba, provodimo nekoliko akcija: u obliku predavanja, posjeta prirodnim znamenostima ili postavljanja kućica za ptice. Ove godine posjetili smo udrugu za terapijsko i rekreativsko jahanje „Nada“. To je humanitarna organizacija osnovana radi promicanja psihofizičkog zdravlja osoba s posebnim potrebama i invaliditetom te njihove socijalizacije. (www.nada-vrbovec.hr)

Učenici naše škole proveli su ugodno popodne s mnoštvom životinja na toj farmi.

U štali smo najprije upoznali konje koje ćemo uskoro upoznati i na livadi na jahalištu.

Petra, Hana, Lea, Nika, Armin, Andrej, Alen, Sara, Lara i Lada

Kobila Levada učinit će sve da se naša Sara ugodno osjeća u sedlu koje se radi točno po mjeri njezinih leđa

Lada je bila neustrašiva i, naravno, pitala je: „Mogu li još jednom?“

Armin nije osjetio strah

Zovem se Lord. Znam, otmjeno zvuči za jednog konja. Dok je Lara otmjeno sjedila na mojim leđima, vjerujte, nisam osjetio da se boji konja.

Veterinar Zvonko ispričao nam je o svojim obavezama na farmi i koje bolesti mogu imati konji.

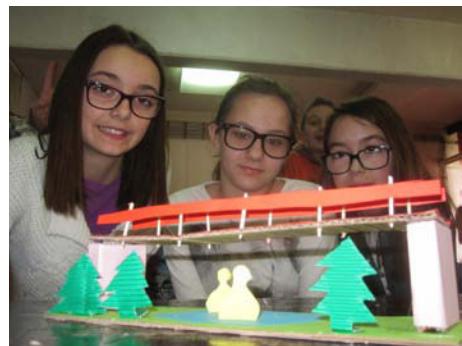
Vrijeme je brzo prošlo i svi smo otisli u autobus sa željom da još koji put posjetimo farmu veselih životinja.

VODITELJICA:LJILJANA NIMAC

Izrada mosta

Izrada univerzalnog stolka

Izrada strujnog kruga

Učenici petoga b za „Marijine obroke“

Marijini obroci međunarodni su pokret za uspostavljanje projekata prehrane u školama u zajednicama u kojima siromaštvo i glad sprečavaju djecu da steknu obrazovanje. Marijini obroci osiguravaju svakodnevne obroke u školama za više od 700 000 djece u Africi, Latinskoj Americi i Istočnoj Europi

Globalni pokret Marijinih obroka započeo je 2002. godine s projektom prehrane za 200 djece u Malaviju. Danas Marijini obroci svakodnevno hrane preko 700 000 djece u 16 različitim zemalja diljem Afrike, Azije, Europe, Južne Amerike i Kariba.

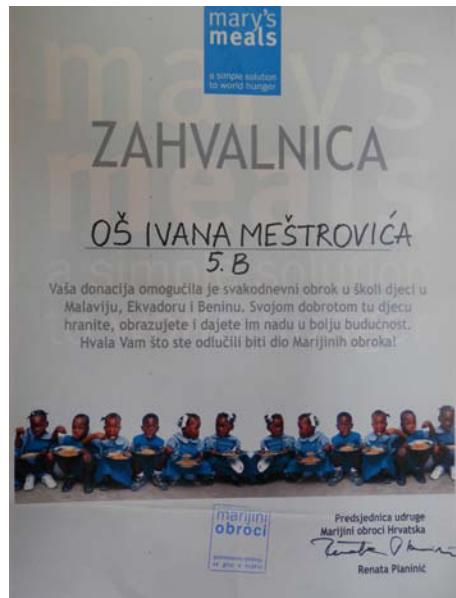
Za Udrugu „Marijini obroci“ saznali smo preko naše vjeročitljice. Ta udruga poznata je po dobrovoljnem sakupljanju novca za djecu koja nemaju dom, hranu ni piće. Za prikupljanje novca za tu udrugu najviše nas je potaknuo dokumentarni film o udruzi koji nam je vjeroučiteljica pokazala. Započeli smo sa skupljanjem u trećem razredu. Da bi jedno dijete u jednoj godini svaki dan imalo jedan topli obrok (uglavnom im je to i jedini obrok) i uz to pohađalo nastavu, potrebno je 75 kn koje mi rado i polagano sakupljamo.

Mi smo (naš razred) do sada nahraniли 16-ero djece.

Najviše nas raduje to što možemo pomoći djeci koja nemaju ono čega mi imamo i previše.

Na svaki sat vjeronauka donesemo onoliko koliko možemo i polagano se skupi 75 kuna. U akciji ćemo sudjelovati kada možemo i naravno da ćemo u tome ustrajati.

Za sudjelovanje u akciji dobili smo i zahvalnicu koja nam je poticaj da tako i nastavimo.

Luka Linarić, Vito Pervan i Tea Hunjet

1.A

Učiteljice: Vesna Dolenec
Ivana Ljubičić

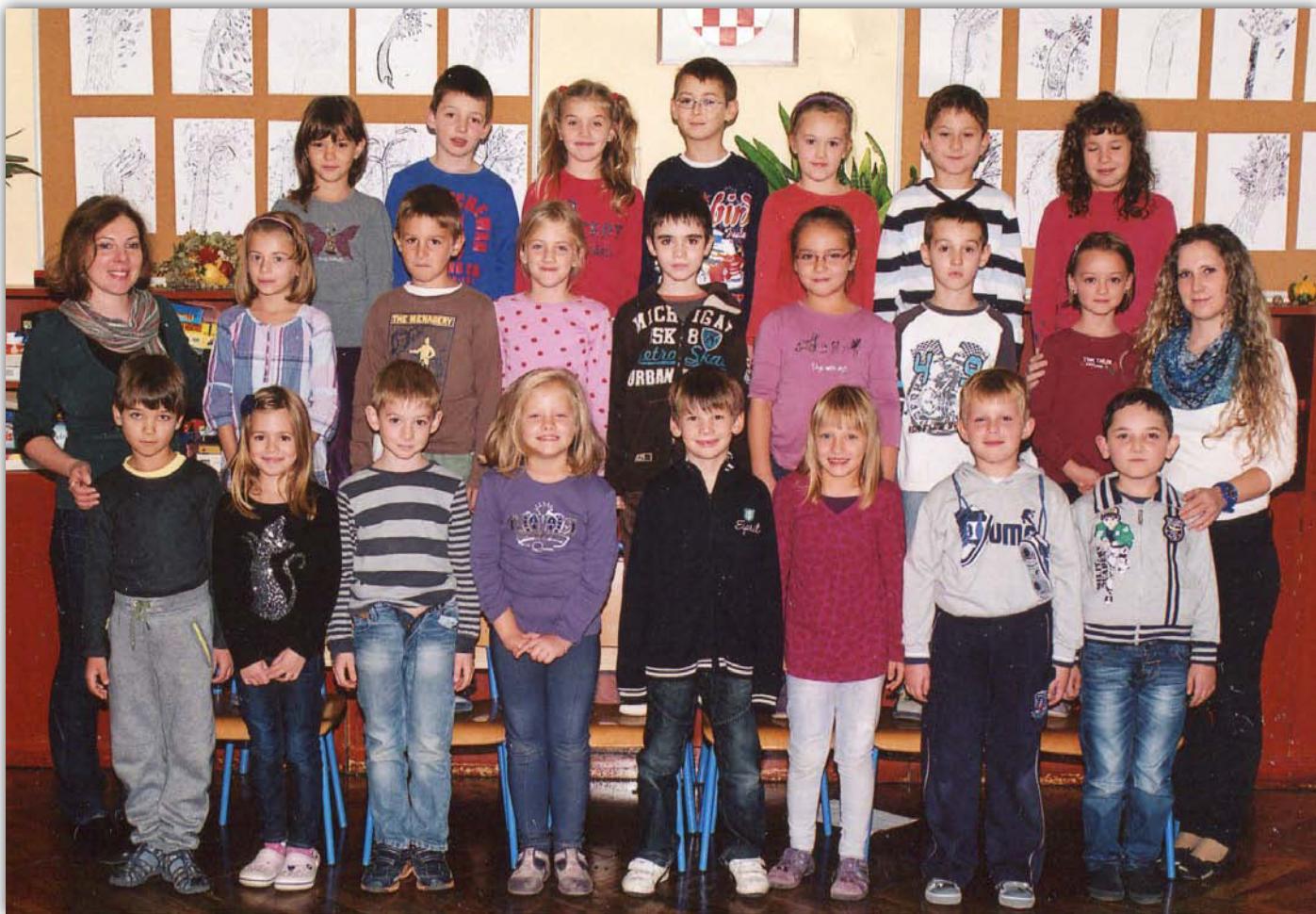

1. Žana JELAKOVIĆ
2. KRISTINA GIBAČ
3. Šara ŠKRELA
4. ADAM KARLO BARIĆ
5. LEA POSAVEC
6. LUCIJA BELAN
7. Lucija STIPIĆ
8. LUCIJA ILLJANIĆ
9. IAN DOBRINČIĆ
10. NIKA KORLIJAN
11. VITO MIR ČULJAK
12. DOMINIK ROKSANDIĆ

13. Želj BANIĆ
14. Leon UGLJEŠIĆ
15. Luka PRPIĆ
16. Jagoš KARLIĆ
17. BRUNO PETRANOVIĆ
18. DORA PRUSAC
19. LEA POŽGAN
20. MONIKA MEGLIĆ
21. VOJISIP GALIĆ
22. VALENTINA BOGDAN
23. Nika Vito OBRADOVIĆ

1.B

Učiteljice: Sanja Pavlinović
Ana Marija Đerek

IVAN BERITIĆ
LUKA BRKAN
LORENA DUJIC
LEO GLAVAS
LUKA GRGURIĆ
SARA IVANKOVIC
TOMISLAV KOVACIC
EMMA MAJSEC
MARTA MEDIJA
NIKOLA MEDUNIC
LEONARDO MUSANCIĆ

KUNTI PETEK
AMRA SALIHOVIC
BARTUL RENIC
ARDENIS SHATRI
EMA STRBAD
LARA SETKA
MARTA SIMUNOVIC
MATEJ ŠTINA
IVAN VUKOJEVIC
LAURA WINTERSTEIGER
SARA ZRINSKI
TONI ZUZUL

Natjecanja

ŽUPANIJSKA NATJECANJA IZVJEŠĆE

GEOGRAFIJA

5. razred: Leon Bartovčak, V.a (mentor Neven Rücker)	22. mjesto
6. razred: Ivan Renić, VI.a (mentor Neven Rücker)	17. mjesto
7. razred: Šimun Puljiz, VII.a (mentor Mila Kožul Kalem)	33. mjesto
8. razred: Ivan Iv Zrno, VIII.b (mentor Mila Kožul Kalem)	9. mjesto

ASTRONOMIJA

5. razred: Dominik Jembrih, V.b (mentor Igor Naglić)	6. mjesto
Mia Perkovac, V.b (mentor Igor Naglić)	7. mjesto
Jan Novak, V.b (mentor Igor Naglić)	13. mjesto
Ana Marija Brkić, V.b (mentor Igor Naglić)	19. mjesto
6. razred: Ivan Renić, VI.a (mentor Igor Naglić)	3. mjesto
8. razred: Karlo Strbad, VIII.a (mentor Igor Naglić)	4. mjesto
Romanna Gianna Kasun, VIII.a (mentor Igor Naglić)	5. mjesto
Lea Ivana Martić, VIII.a (mentor Igor Naglić)	6. mjesto

HRVATSKI JEZIK

Tea Rosandić, VIII.a (mentor Gordana Ljubas)	7. mjesto
Maja Sumrak, VIII.b (mentor Gordana Ljubas)	16. mjesto
Lea Sevšek, VIII.b (mentor Gordana Ljubas)	19. mjesto

MATEMATIKA

Kristina Kelava, VI.a (mentor Ida Kristović)	13. mjesto
Ivan Renić, VI.a (mentor Ida Kristović)	15. mjesto
Lea Sevšek, VIII.b (mentor Snježana Zuanović)	26. mjesto

ENGLESKI JEZIK

Lea Ivana Martić, VIII.a (mentor Tea Sušac)	17. mjesto
---	------------

FIZIKA

Karlo Strbad, VIII.a (mentor Manda Kravarušić)	6. mjesto
.....	pozvan na državno natjecanje

LIDRANO

Naš list ove je godine prvi put sudjelovao na LiDraNu i postigli smo odličan rezultat bili smo predloženi za državnu smotru urednica Nika Bilić, VI.b

TEHNIČKA KULTURA

Dorotea Kalevski, VI. b	25. mjesto
Marko Vičić, VIII.a	16. mjesto

Državno natjecanje iz fizike

Upoznao sam nove ljudе i dobro se proveo

Od 2. do 5. svibnja 2013. godine bio sam u Biogradu na Moru na državnom natjecanju iz fizike. Bio sam smješten u hotelu Adria. Upoznao sam nove ljudе i dobro se proveo. Završio sam na 16. mjestu. Svidjelo mi se i nadam se da ћu sudjelovati i sljedeće godine.

Karlo Strbad, VIII.a

u meštrovicu i učenice i učiteljice

Vesna Dolenec, Gordana Stiplošek-Barić, Daniela Pavković, Ana Marija Đerek, Ida Kristović, Iva Matasić. Ove učiteljice od ostalih zaposlenika naše škole izdvaja podatak da su sve one pohađale ovu školu i kao učenice. Zahvaljujemo svima koje su s nama podijelile svoja sjećanja i ustupile nam fotografije iz svojih školskih dana.

Vesna Dolenec

Još kao djevojčica željela sam biti ili teta u vrtiću ili učiteljica. Budući da me pomisao na pranje dječjih stražnjica nije baš privlačila, prevagnuo je smjer razredna nastava, iako moram priznati da mi je najdraži uzrast 6 - 7 godina – prvašići.

Kad sam počela raditi u ovoj školi, 1980. godine, osjećala sam strahopštovanje prema većini svojih bivših nastavnika. Puno su mi pomogli da se snadjem pa ni meni ništa nije bilo teško učiniti za njih. U odnosu kad sam ja bila učenica puno se toga promijenilo. Škola je dograđena, proširena. Svi

moji bivši učitelji su u mirovini, neki su nažalost i pokojni. Već odavno nisam najmlađa pa me ono „to će mladi morati“ zaobilazi, što mi i odgovara. Posebno pamtim svoju učiteljicu iz trećeg razreda Milenu Grbić koja me naučila lijepo pisati, a bila je srdačna i pravedna. U lijepoj uspomeni ostao mi je i razrednik u višim razredima Branko Molan. Volio je sve đake, razumio nas je i borio se za nas. Zahvalna sam i svojoj ujni, nastavnici matematike Nadi Štokić koja nam je dala izvrsne temelje u matematici, a ujedno je imala za nas strpljenja i razumijevanja.

Mislim da je ova škola uvijek imala dobre učitelje, a i danas je tako.

Anamarija Đerek

Nakon završene srednje ekonomsko škole, shvatila sam da ne želim dobar dio života posvetiti papirima i brojevima. S obzirom da volim djecu, a i zanimanje učiteljice više odgovara mojoj osobnosti, nekako mi se to činilo kao dobar izbor.

Moram priznati da mi je u početku znalo biti prično neugodno jer sam se u zbornici susretala sa svojim nekadašnjim profesorima, a još nisam bila svjesna da sam im kolegica, a ne učenica. Lijepo je biti učiteljica u svojoj bivšoj školi jer imam prekrasne učenike i kolege.

U školi se nije mnogo toga promijenilo. Malo smo se osuvremenili u informatičkom smislu, ali najveća promjena su mladi ljudi koji su zamijenili većinu mojih bivših profesora.

Posebno pamtim svoju prvu učiteljicu Dubravku Magašić koja je velikim dijelom zasluzna za to što sam ja danas učiteljica. Uvijek se trudila prenijeti nam što više znanja i životnog iskustva, a pritom je bila blaga, strpljiva i puna razumijevanja za svoje učenike.

Gordana Stiplošek

Zanimanje učiteljica odabrala sam zato što je kreativno, zanimljivo, posebno!

Biti učiteljica u svojoj školi ... ispočetka neobično! Danas mi se čini sasvim logičnim napraviti puni krug i vratiti se tamo gdje je sve i započelo .

U odnosu na vrijeme kad sam je bila učenica promijenio se način rada, odnos prema učiteljima prije smo bili tiši i mirniji, s više poštovanja prema svim zaposlenicima škole. Danas su nam dostupnija različita nastavna sredstva. I sama zgrada se promjenila, postala je veća . Posebno pamtim svoju prvu učiteljicu Francisku Šarić. Bila je blaga i jako je pazila na nas prvašiće. Te prve tri godine koje sam provedla u njenom razredu pamtim kao vrlo sretno i bezbrižno školovanje. U sjećanju su mi i profesorice Franka Unković (profesorica engleskog jezika i moja razrednica u višim razredima) i Ljubica Brkić (profesorica hrvatskog jezika i voditeljica literarno-novinarske grupe). Bile su stroge, ali pravedne, uvijek mi je bilo zanimljivo na njihovim satovima. Pamtim i putovanja u Vrpolje s literarnom grupom.

Danijela Pavković Šolman

Odabrati zanimanje učiteljica bio je nekakav logičan slijed moga školovanja. Nakon osnovne škole upisala sam tadašnju pedagošku školu i većina nas je nakon nje završila na nastavničkim fakultetima. Oduvijek sam voljela biologiju i kemiju tako da sam odlučila upisati Prirodoslovno - matematički fakultet smjer biologija - kemija. Istina, polagala sam prijemni i na Veterinarskom fakultetu, ali kada sam prošla na PMF-u, to je bio moj izbor. Mislim da nisam pogriješila.

Biti učiteljica u svojoj bivšoj školi poseban je osjećaj. Dok hodam školskim hodnicima, često mi u sjećanje dođu slike iz mojih školskih dana. Bili su to lijepi trenuci kojih se rado sjećam. Kabinet u kojem radim ostao je isti, čak sam i sjedila na tim stolcima i pisala na tim klupama. Vrijeme je da se promijene. Zar ne? Osim toga danas radim zajedno s jednom mojom profesoricom iz osnovne škole. Vi pogodite koja je to profesorka!

Ida Kristović

Na ovaj posao odlučila sam se jer od malih nogu volim matematiku, a učiteljica Dubravka Magašić mi je primjerm pokazala kako je lijepo učiti djecu.

Drago mi je da radim u školi u kojoj sam odrastala i što radim u kvartu u kojem sam odrastala.

U odnosu na vrijeme kad sam ja bila učenica promijenili su se profesori, a škola je dobila informatičku učionicu.

Posebno pamtim učiteljicu Dubravku Magašić zato što me uvela u školske klupe i pokazala ljepotu učiteljskog rada.

Prepoznajete li na ovoj slici još nekoga osim prof. Ide Kristović?

Iva Matasić

Odlučila sam da je zanimanje učiteljica jer je to zanimanje koje može ispuniti moju želju za učenjem novih sadržaja, te prenošenja tih sadržaja novim naraštajima. Cijeli život sastoji se od učenja. Predmet informatika odabrala sam, jer sam oduvijek voljela raditi na računalu.

Biti učiteljica u bivšoj školi poseban je osjećaj jer podsjeća na lijepo trenutke koje sam provodila u svom djetinjstvu. Svaki dio škole nosi svoju priču. Čak i ploča u učionici informatike na kojoj korektorom piše Baka Mara. Baka Mara živjela je u nekadašnjoj Koraćevoj, današnjoj Stipančićevu. :) Djeca su je se bojala, pa su na raznim mjestima pisala njeno ime.

O vremena kad sam ja bila učenica promijenio se način kako učenici razmišljaju, kako pristupaju nastavnim sadržajima. Nekad nije bilo računala i djeca su mnogo više vremena provodila u druženjima izvan škole, koja nisu bila virtualna.

Doba digitalizacije jako je uvjetovalo način kako učenici pristupaju novim informacijama. Radimo s digitalnim urođenicima, djecom koja se "rađaju" s tehnologijom.

Od svih nastavnika koji su mi predavali najradije pamtim satove svoje učiteljice Jasenke Novosel, te profesorice hrvatskog jezika, Ljerke Dujmović. Mogu reći kako su njihovi načini predavanja jako uvjetovali moj današnji način rada. Kod učiteljice Jasenke naučila sam izvrsno radne navike, koje su mi dobro došle u svim dalnjim periodima učenja i odrastanja.

Profesorica Ljerka Dujmović uvijek je imala lijepu riječ za svakog učenika, svoju ljubav prema predmetu prenosila je na svoje učenike. U mojim očima djeteta, uvijek je bila lijepa, pametna i pravedna. Puno puta kada kažem kako se predmet voli zbog nastavnika koji ga predaje, sjetim se svoje profesorice hrvatskog jezika.

lako nas je malo, u razredu je uvijek veselo i glasno. Četiri godine vodi nas i brine se o nama naš najdraži razrednik Igor Naglić, profesor tehničke kulture. Pa evo, upoznajte nas:

- 1. Matko Baričević** - razumije se u računala i igrice, DJ i gamer, brz na jeziku
- 2. Ivana Buljan** - ne voli biti aktivna na satu, inače podosta glasna i rastura u pjevanju
- 3. Tena Čop** - tiha i povučena, u svom je svijetu, ima svoj stil odijevanja i sluša metal
- 4. Luka Giljanović** - poznat kao Gilja čak i sa strane profesora, dobar je u svim sportovima, osobito u tenisu, na satu je aktivan i šaljiv
- 5. Maja Gregurić** - obožava strane jezike i zna svaku novu pjesmu
- 6. Karlo Grošek** - zvan Šika, plavooki dječak, maher, na satu vrlo tih i ima simpatičan smijeh
- 7. Dino Hadžić** - jedan od košarkaša, u razredu je najstariji, često je zbnjen i vrlo duhovit
- 8. Romanna Gianna Kasun** - najstarija cura u razredu, igra hokej na travi, bori se za svoje mišljenje i pričljiva je
- 9. Ivan Marković** - sklon spavanju na satu, zabavljač razreda, igra košarku i ponekad ne govori istinu
- 10. Lea Ivana Martić** - govori više stranih jezika, a najviše voli engleski, pristojna je i marljiva
- 11. Ana Marušić** - ima neobičan, ali simpatičan smijeh, voli ples, u školi vrlo tiha
- 12. Matej Nakić** - rastura u košarci, a dobar je i u ostalim sportovima, maher, smiješan
- 13. Tea Rosandić** - obožava ples, čvrsto stoji iza svog mišljenja, na satu je aktivna i nerijetko pričljiva
- 14. Tomislav Samac** - često zvan Samke, šaljiv je, trenira nogomet
- 15. Domagoj Stjepović** - u razredu poznat kao Đivo, Dubrovčanin, umjetnička duša, voli računalne igrice i povijest
- 16. Karlo Strbad** - razredni ekspert za matematiku i fiziku, marljiv je i pametan
- 17. Ivan Trut** - samo ime govori: lijen kao trut, obožava igrice, pristojan je i ima strpljenja
- 18. Marko Vičić** - razredni tehničar, vrlo je tih i povučen

VIII.b

Žura, žura, žura je, naša avantura počinje:
Ema nam je „glasna“ bila, s Barbarom se puno
družila.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Petar nam je nogometničar pravi, nek' nam se iz
Amerike javi.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Filipa baš ne vole cure sve, ali sigurno šestašice.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Kvirin nam je frayer pravi, sve on cure uvijek
gnjavi.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Dora nam je marljiva bila, Supermena nam
odglumila.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Suzana nam lukava bila, za tri nas lopte u odbojci
prevarila.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Karlo nam je dobro odgojen bio, sve nas s
poštovanjem pozdravio.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Barbara nam bila cura, ovdje mora doći
cenzura.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.

Lea nam je žalosna bila kad je zbog Kvirina prvu
jedinicu dobila.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Šef nam se za kuhara spremio, njemu u razredu
ravnata nema.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Maja nam je plesačica prava, od Kvirina je često
boli glava.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Matea nam je darežljiva bila, foliju nam svima
podijelila.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Dora nam je romantična bila dok je akače
zavodila.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Julida nam je „pričljiva“ bila, u hrvatskom se jako
popravila.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Kiki nam je spremjan bio, sve igrice odradio.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Iv nam je znanstvenik bio, cijelu geograju
zapamtio.
Žura, žura, žura je, žura uška mala je.
Matematičarka razred vodi, nema traga tu slobodi.
Žura, žura, žura je, pozdravlja vas osmi be!

Ja sam naj osmašica.

Evo nas opet u redovitoj rubrici koju najviše iščekuju osmaši, ali i generacije iza njih. Svima nam je zanimljivo vidjeti tko je izabran za naj

učenika i naj učenicu osmih razreda, koji su kriteriji prevagnuli, kako su ti učenici došli do te titule...

TEA ROSANDIĆ
Rođena: 28. lipnja 1998.
Braća/sestre: Niko,
Frane, Roko, Gita

Osobine koje Teu čine naj osmašicom, a koje su istakli njezini učitelji su: pristojna, vrijedna, uvažava i učitelje i ostale učenike, sveprisutna, zainteresirana za rad, tolerantna, samostalna u radu, ima dobro razvijene organizacijske sposobnosti, pouzdana, ima razvijen osjećaj za druge vršnjake, kreativna i sposobna realizirati svoje ideje i argumentirano braniti svoje stavove, osoba od povjerenja; uvijek optimistična i vedra; Tea je učenica čiji stav i mišljenje uvijek stoje na mjestu, bez obzira na visok ton pričanja :)

Po tvom mišljenju, zašto si izabrana za učenicu generacije?

Po mom mišljenju možda zato što sam većinu vremena vesela i nasmijana, imam svoj stav i karakter.

Čime se baviš u slobodno vrijeme?

Bavim se cheerleadingom, gimnastikom i atletikom, a hobi mi je rolanje.

Koji ti je naj predmet i zašto?

Najdraži predmet mi je hrvatski. Djelomično sigurno zbog profesorice jer nam svaki sat učini zabavnim i sva-

ku temu zanimljivom. U sklopu predmeta književnost volim, ali gramatika mi je baš, mogu reći, prirasla srcu. Čak i kada trebam učiti hrvatski, nije mi teško. Uglavnom se svi čude kako mogu voljeti gramatiku, ali meni se jednostavno sviđa.

Koji ti je naj profesor i zašto?

Svi su mi profesori dragi, ali budući da moram izdvojiti, najdraži profesor mi je Igor Naglić, a najdraža profesorka Gordana Ljubas. Profesor Naglić moj je razrednik, stalno se šali, uvijek nam pomogne kada ga zamolimo i u potpunosti nas razumije. Njegovi su satovi uvijek zabavni i on je moj naj, naj, najbolji razrednik. Profesorica Ljubas je simpatična i draga i također se voli šaliti. U ove četiri godine jako sam je zavoljela te mi je na svakom njezinom satu, i redovne i dodatne nastave zanimljivo. Poštena je, stroga kad treba i svi je učenici vole.

Koju srednju školu namjeravaš upisati?

Željela bih upisati II. gimnaziju.

Po čemu ćeš pamtiti osnovnu školu?

Uh, po puno toga. Prvo po društvu. Ovdje sam stekla puno prijatelja i imam najbolji razred. Uvijek nam je zabavno i najčešće glasno. I profesori će mi nedostajati. Sve nezgode, sve gluposti, zapravo sve što sam proživjela u osnovnoj ostat će mi u lijepom sjećanju. Bilo mi je stvarno lijepo i jako mi je žao što odlazim.

a ja sam naj osmaš

Razredna vijeća osmih razreda zamolili smo da nam daju svoj prijedlog za naj osmaša i naj osmašicu. Njihove smo prijedloge objedinili i došli do konačnih rezultata.

Naj osmašica, po mišljenju svojih profesora, za ovu školsku godinu je tea rosandić, a naj osmaš je karlo strbad, oboje učenici viii. A razreda.

KARLO STRBAD

Rođen: 23.kolovoza 1998.

Braća/sestre: Imam sestruru Emu koja je ove godine krenula u prvi razred.

Osobine koje Karla čine naj osmašem, a koje su istakli njegovi učitelji su: Karlo je učenik koji svojom upornošću i zalaganjem služi kao primjer ostalima; vrijedan, omiljen u razredu, pristojan i samozatajan, svojim ponašanjem potiče i ostale učenike na rad; spremno se suočava s problemima, temeljito daje rješenja, pomaže drugima; marljiv, uzor drugim učenicima; odgovoran, empatičan, samokritičan, dosledan, pouzdan, hrabar, kreativan, odgovoran.

Po tvom mišljenju, zašto si izabran za učenika generacije?

Zato što sam marljiv, odgovoran i imam dobre rezultate.

Čime se baviš u slobodno vrijeme?

Uglavnom se družim s prijateljima, ali i idem na treninge stolnog tenisa i ponekad gledam televiziju.

Koji ti je naj predmet i zašto?

Ne znam. Možda se malo izdvaja fizika jer me zanimaju kako stvari funkcijoniraju.

Koji ti je naj profesor i zašto?

Nemam ga/ju. Imam samo dobre i malo manje dobre.

Koju srednju školu namjeravaš upisati? XV. gimnaziju – MIOC.

Po čemu ćeš pamtitи osnovnu školu?

Pamtit će je po neprocjenjivim zgodama i nezgoda ma kroz koje sam prošao ovih godina.

Kako bismo vam pomogli da se lakše odlučite za buduće zanimanje, osmislili smo novu rubriku u kojoj vam predstavljamo zanimanja naših roditelja. U ovom broju tata Nike Bilić, Zoran približit će vam svoj posao pilota.

Krstarenje nebom

Kad i kako si se odlučio da ćeš biti pilot?

Za pilota sam se odlučio kad se na fakultetu kojeg sam pohađao pokrenuo smjer aeronautike.

Koju si školu/fakultet završio kako bi bio pilot ?

Završio sam Fakultet prometnih znanosti, smjer aeronautike .

Jesi li zadovoljan svojim posлом?

Prezadovoljan sam.

Kad bi mogao, što bi promijenio u svom poslu?

Kada bih mogao, promijenio bih avionske motore da manje zagađuju atmosferu i da stvaraju manje buke. Promijenio bih i putnički strah od letenja!

Kako izgleda jedan tvoj radni dan?

Moj posao počinje 1 sat i 15 minuta prije polijetanja. Nakon što prikupim različite podatke (broj putnika, tehničko stanje aviona, meteorološke prilike, podatke o gorivu), ostatak postade i ja odlazimo na avion. Tada obavimo sve pripreme za ukrcaj putnika i tereta. Kada budemo spremni za pokretanje motora, tražimo dopuštenje od kontrole letenja. Nakon toga slijedi polijetanje, penjanje na visinu, krstarenje, snižavanje prema odredištu, prilaz za slijetanje, slijetanje, vožnja po aerodromu do parkirnog mjesta i onda iskrcaj putnika i tereta. Zatim priprema za idući let. Nakon serije letova moj radni dan završava 30 minuta nakon posljednjeg slijetanja.

Koje sposobnosti i kakve ocjene moraju imati učenici koji žele biti piloti?

Učenici moraju imati dobre psihofizičke sposobnosti, biti odličnoga zdravlja. Ne moraju se nužno baviti sportom, ali je fizička aktivnost poželjna. Ocjene moraju biti vrlo dobre i odlične s naglaskom na tehničke predmete i engleski jezik.

Što ti je najljepše u tvom poslu ?

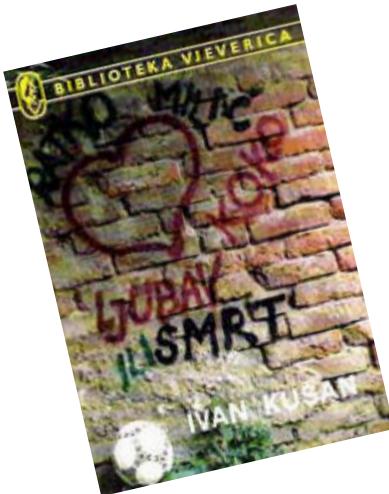
U mome poslu najljepše je druženje s različitim ljudima, putovanja u različite zemlje, upravljanje modernim avionom, pogled iz visine na različite krajolike i spoznaja da pripadam malobrojnom krugu osoba koje imaju vještina upravljanja avionom.

Sjećaš li se svojega prvog leta?

Da, naravno. Mislim da se svi piloti sjećaju svog prvog leta. To je bio takozvani „pokazni let“ kada mi je moj prvi instruktor letenja pokazivao neke osnovne manevre na zrakoplovu Cessna 150 (mali školski dvosjed) na sportskom aerodromu Lučko pokraj Zagreba. Bio sam uzbudjen i istovremeno ushićen te sam s nestručnjem čekao trenutak da podijelim svoje osjećaje s prijateljima.

s tatom Zoranom razgovarala je
naša urednica Nika

Ljubav ili smrt

Režija: Renata Carola Gatica
Glume: Sven Mađarević, Luka Juričić,
Helena Kalinić, Tomislav Krstanović

Kratak sadržaj romana: Ratko Milić, zvan Koko razigran je dječak koji voli sport i druženje te je ludo zaljubljen u djevojčicu Anu. Koko voli igrati nogomet i zajedno sa svojom momčadi priprema se za finalnu utakmicu koja će odlučiti pobjednike cijelog natjecanja. Njegova simpatija i prijateljica Ana nestaje, a on postaje glavni osumnjičenik. Kako bi dokazao svoju nevinost i svoju ljubav prema Ani, Koko je odluči sam potražiti. Ostali nisu dovoljno hrabri te je on prisiljen sam krenuti u potragu. Pred sam kraj nogometne utakmice, čini se da je pobjednik jasan. Koko i njegova momčad pobjeđuju i tek je nekoliko minuta do kraja utakmice. No, Koko jedino razmišlja o Ani i očekuje da će se pojavit.

Zlatko i Koko

Napokon je ugleda i pred sam kraj utakmice, odlazi s terena i prati je. Sretan što je napokon došla, prati je sve do natjecanja jedrilica kamo je krenula. No, Ana poljubi pobjednika tog natjecanja i Koko shvati da mu ljubav neće biti uzvraćena. Vraća se natrag na utakmicu, međutim ona je već gotova. Kokova je momčad, nakon što je otisao, primila par golova i izgubila cijelo natjecanje. Samo zbog njega koji je otisao za Anom. Koko je posramljen i ljut na Anu, a najviše na sebe i odluči se ubiti. Nakon što se primirio, drugi je dan

otisao do Ane i priznao joj da je voli. Tada je shvatio da njegova ljubav zapravo nije usmjerena prema Ani, već prema njegovoj najboljoj prijateljici Emici. Na njegovu sreću, i Emica je odavno već zaljubljena u njega.

Kad smo čuli za ovu kazališnu predstavu u izvedbi Kazališta Smješko, nismo mogli propustiti druženje s Kokom, junakom kojeg znamo od petog razreda i njegovih pustolovina iz Pariza, preko prvog filma Koko i duhovi i ovogodišnjeg Zagonečnog dječaka.

Predstavu smo pogledali u srijedu, 8. svibnja 2013. u Centru za kulturu Trešnjevka. Zajednička ocjena svih učenika petih i šestih razreda jest čista pe-

tica. Jedini prigovor je da možda malo prekratka! Radnja

Zanimljiva scenografija:
kada koja se može pretvoriti u dvosjed

predstave donekle se razlikuje od radnje romana, ali to nam nije smetalo.

Donosimo vam neke od dojmova naših budućih kazališnih kritičara:

Redateljica je odlično riješila pitanje mjesta radnje (Kvatrić, stan, nogometno igralište, podrum...). (Kristina)

Najviše mi se svidio lik nogometnika Mikija koji je stalno govorio: Kaj, kaj? Kak' si jadan! (Vladimir)

Jedan glumac glumio je više uloga što je bilo odlično (za razliku od nekih drugih predstava). (Lea)

Bilo je i ljubavnih scena što mi je bilo najbolje. (Leonardo)

Svidjelo mi se kako je izvedeno „zaleđivanje“ ostalih likova kad bi Koko pucnuo prstima. (Lara)

Miki i Kokova sestra Marica

nogometna momčad Zelenog vrha

Škandal na vuglu Vlaške i Koturaške

autora Ivica Krajača i Zorana Mužića

Više smijeha, manje grijeha

Predstava Škandal na vuglu Vlaške i Koturaške igra u Histrionskom domu u Ilici 90. Mi (učenici osmih razreda) pogledali smo je 15. svibnja 2013. u 20.00 sati.

Glumci koji izvode predstavu su: Adam Končić, Vid Balog, Marija Borić, Tara Rosandić i Kristijan Jaić. Radnja predstave smještena je u drugu polovicu 19. stoljeća u Zagrebu, točnije u stan Deutsch-Mokritzkyjevih u Novoj Vesi. Kako bi se dočaralo kako je nekad bilo u Zagrebu, glumci govore starim zagrebačkim govorom. U tom dobu zatičemo, jednog jutra, mamurlukom shrvana Hermenegilda pl. Deutsh-Mokritzkog i prijatelja Františeka Wodvaršku koji se pokušavaju sjetiti događanja od prošle noći. Za vrijeme doručka prava muka dvojici prijatelja počinje kada sluškinja Šmuca daje gospođi Ceciliji stare novine iz kojih ona pročita vijest o groznom zločinu u Koturaškoj ulici, gdje stanuje František, a gdje su dva manjaka ubila ugljenarku. Dokazi prikupljeni na mjestu zločina savršeno se poklapaju s onima koji se nalaze i kod dvojice prijatelja (ruke crne od ugljena, koštice u džepovima, perika...). Uvjereni da su taj zločin u pijanstvu počinili upravo oni, Gildika i František pokušavaju sakriti tragove, podmititi osoblje i rodbinu – Cecilijina rođaka Akselrada, da bi se na kraju okrenuli jedan protiv drugoga. No, kad su htjeli jedan drugoga ubiti, František pročita kako su

novine stare 25 godina te tako
saznaj u da su nevini.

Tekst je namijenjen isključivo zabavi i razonodi. Pun je humora i šaljivih događaja. Upotpunjeno je glazbenim točkama koje je skladao Zvonimir Presečki i izvodi ih uživo na klaviru. Glumačka ekipa pokazuje i pjevačke i plesačke sposobnosti, posebno dvojac Balog – Končić koji neprekidno zabavljuju i nasmijavaju publiku. Predstavu svakako vrijedi pogledati. Njezina čar leži u

fantastičnoj izvedbi glumaca i duhovitoj igri, ako i u komičnim minijaturama. Glazba, ugodaj i govor savršeno odgovaraju vremenu radnje. Predstavu preporučujem ipak malo starijem uzrastu, a pogotovo onima koji žele upoznati kako se nekad živjelo u Zagrebu u kojem se jede, pije, pjeva i slavi u nekom davnom, slavnijem i sretnijem, izmaštanom dobu.

Karlo Strbad, VIII.a

Zagonetni dječak – novi film o Koku Miliću

I najskrivenija tajna se otkrije – ako je Koko poželi otkriti

Djeca koja čitaju časopis OK! mogla su iz časopisa izrezati kupon te ga dana 9. ožujka na blagajnama kina u Branimir centru zamijeniti za ulaznicu. Za 100 najbržih Podravka je osigurala i nagrade. Glavni glumac filma Antonio Parač (Koko) prije predstave dijelio je i plakate s potpisima glavnih glumaca. Sve navedeno bilo je razlog za neopisivu gužvu koja se tog dana stvorila pred ulaskom u kino. Nastao je pravi stampedo kad su nas djelatnici kina počeli puštati prema našim filmskim zvjezdama. Neki od nas zaradili su u toj općoj gužvi nekoliko modrica, ali se mogu pohvaliti plakatom s potpisima glumaca! Evo o čemu se u filmu radi: Koku i njegovu prijatelju Tomi pažnju privuče novi učenik koji dolazi u njihov razred. Štlijiv je to i ozbiljan dječak koji se neobično poнаша i ni s kim se ne druži. Koko i Tomo sigurni su da skriva neku tajnu, a koju, sa-

znat će uz pomoć razredne (ne)prijateljice Marijane. Nakon projekcije u dvoranu su došli glavni glumci. Uz već spomenutog Antonia Parača (Koka), stigli su i Karlo Maloča (Tomo), Vanja Markovinović (Marijana), Toma Budanko (zagonetni dječak) i Filip Ružić (zagonetni dječak). Odgovarali

Film je zanimljiv, napet do samog kraja, pun učeničkih „bisera“, ljubavi (neobičnih parova) i avantura. Opet je to (kao i prvi film o Koku – „Koko i duhovi“) oda prija-

U veljači je u naša kina došao novi film iz serijala o Ratku Miliću zvanom Koko. I ovaj je film nastao prema slavnom istoimenom književnom predlošku Ivana Kušana. Scenarij je, uz pomoć Daniela Kušana i Dražena Žarkovića, napisala Hana Jušić, a režiju potpisuje Dražen Žarković.

su na brojna pitanja prisutnih gledatelja te pričali o iskustvima sa snimanja. Gledatelji, tj. uglavnom gledateljice mogle su se i fotografirati s glavnim glumcima.

teljstvu te je najbolji savjet da ga i odete pogledati u društvu svojih prijatelja. Ako ne možete, povedite roditelje!

Lea Badovinac, VI.b

Preporuka naše najčitateljice

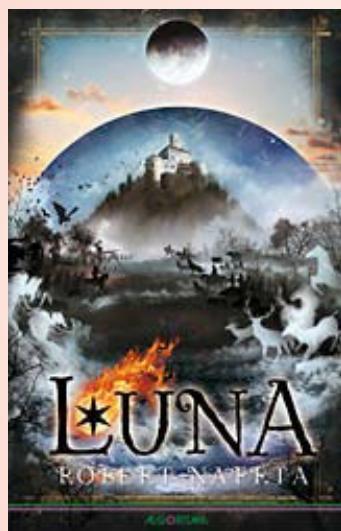
meštři preporučuju

Fantazija za najmaštovitije

Lea Ivana Martić, učenica VIII.a razreda, bila je 2011. godine, od strane Knjižnica grada Zagreba, izabrana za najčitateljicu Knjižnice Staglišće. Zamolili smo je da nam iz mnoštva knjiga koje je pročitala preporuči neku.

Za Meštare sam odabrala jednu od svojih najdražih knjiga. Napisao ju je hrvatski pisac Robert Naprta, a knjiga se zove „Luna“. Govori o šesnaestogodišnjoj djevojci koja nakon smrti svojih roditelja iz rodнog Dubrovnika dolazi svojoj obitelji, odnosno tetki Vanessi, tetku Karlu, bratićima Eriku i Svenu i baki Moni, u Zagreb. Tamo kreće u novu školu gdje upoznaje Ivonu koja joj ne nikako ne uljepšava dolazak.

Luna saznaće da je vještica, ili točnije „dijete koje znamen nosi“, te da će kada joj se u potpunosti razviju moći, biti najmoćnija vještica na svijetu. Kroz obuku za vještici vode je njezine baka i tetka, a saznaće i da su njezini bratići i tetak vukodlaci. Upo-

znaće i vampire, među njima i Alexa koji joj se svidi na prvi pogled, iako je veza između vampira i vještice strogo zabranjena, i Włodimira, vampirskog vođu. Luna se mora boriti protiv Włodimira, a stvari se ne razriješe do kraja u prvoj knjizi, nego se radnja nastavlja i na sljedeća četiri nastavka „Testament grofa Drakule“, „Na krilima demona sokola“, „Red zmaja“ i „Dijete koje znamen nosi“. Ovu seriju knjiga preporučila bih svima koji vole čitati, pogotovo ako im je najdraža vrsta knjige fantazija. Knjige su također upotpunjene izvrsnim ilustracijama koje stvarno pojavljaju dojam.

Lea Ivana Martić, VIII.a

Zar su ovo bezbrižni dani?!

„Od koljevke pa do groba najljepše je đačko doba.“ Rečenica koju je svako dijete čulo stotinjak puta. E pa, ljudi dragi, imam novost za vas. NIJE najljepše. Osobito osmi razred. Uza sve domaće zadaće i izvannastavne aktivnosti, moramo biti aktivni u crkvi. Današnji tinejdžeri muku muče sa stresom, nesanicom i čestim promjenama raspoloženja. Kao da smo kakve trudnice. Fizičko i psihičko zlostavljanje postali su dio svakodnevice. To vam je kao „topla“ dobrodošlica u Zagreb. Biti ocjenjivan prema tome kako si odjeven, s kime se družiš, kako izgledaš i što slušaš. Svaka tvoja mana je uvećana i ismijavan si ako nisi kao ostali. I sad ti izvoli uživati u tome. No, to nije sve. Kada god odem s roditeljima kod njihovih prijatelja koji su, usput rečeno, zanimljivi kao Dinamo u Ligi prvaka, uvijek se dosađujem jer ne pripadam ni jednoj dobnoj skupini. Velik mi je izbor. Mogu se družiti s klinkama koje se zabavljaju igrajući se lutkicama ili sa svojim roditeljima i njihovim prijateljima te slušati kako me blamiraju pričajući svakojake, po mom mišljenju pretjerane i ne baš istinite priče. Kao da to nije dovoljno, moje mi je predivno pubertetsko razdoblje odlučilo pokazati naklonost i uveseliti me prištićima i obveznim svakodnevnim pranjem kose. Najgore je što nikad ne znam kako se osjećam ili što zapravo želim. Pokušavam učiti, čitam o totalitarnim režimima između dva rata, ali mi misli nekako uspiju odlutati na roze jednoroge i sladoled od vanilije. Ne znam koliko će još dugo uspjevati podnositi sve to. Naposljetuću će prošvicati i završiti u Jankomiru ili Vrapču. Meni je svejedno, ali ionako nemam pravo glasa. Koga briga što misli još jedna od hormonalno poludjelih pubertetlja? Ako su ovo bezbrižni dani, što me onda u životu tek čeka, tako mi Bog pomogao...

Barbara Poslek, VIII.b

Dotaknuo me krilima leptira i nestao

Bio sumrak, bila zora,
Bilo jutro, bila večer,
Ja maštam o njemu.

Vidim ga kako hoda u jesenjoj noći,
Bori se s vjetrom.

Prodire mu u kosu, rasplače oči,
zarumeni lice.
Užurbano hoda, a onda zastane.
Došao je do našeg mjesta.
Kako znam?
Pogleda prema mom prozoru i pogledi
nam se susretnu.

A zatim nestane
Kao leptir u noći.

Dora Tomašević, VIII.b

Dotaknuo me krilima leptira i nestao

Bio sumrak, bila zora,
Bilo jutro, bila večer,
Ja maštam o njemu.

Vidim ga kako hoda u jesenjoj noći,
Bori se s vjetrom.

Prodire mu u kosu, rasplače oči,
zarumeni lice.
Užurbano hoda, a onda zastane.
Došao je do našeg mjesta.
Kako znam?
Pogleda prema mom prozoru i pogledi
nam se susretnu.

A zatim nestane
Kao leptir u noći.

Dora Tomašević, VIII.b

Učenje

Učenje, najteža zadaća svakog tinejdžera. To je jedna od najgorih stvari koje mi nikako NE IDU PO LOJU. Često počnem, ali nedugo nakon toga shvatim da GLEDAM KAO TELE U ŠARENA VRATA te zatvorim knjigu, najčešće uz ono: Ima vremena za naučiti što je frakcija-ska destilacija i tako si dam VJETAR U LEĐA i jednostavno završim učenje. Poslije, kad shvatim da sama sebe VUČEM ZA NOS, ponovo sjednem za stol i pokušavam nešto naučiti. Većinu mi se vremena po glavi vrti ono da je nemoguće STAVITI KLJUČ U BRAVU jer kad naučim povijest, čeka me kemija, kad naučim kemiju, čeka me biologija i tako nikako PRESJEĆI GORDIJSKI

ČVOR. To je moj KRIŽNI PUT koji će trajati još 'ko zna koliko. Stariji mi govore da još malo izdržim i onda ću uživati u životu. Tko zna KOLIKO ĆE VODE PROTEĆI DRAVOM do tog uživanja! BEZ MUKE NEMA NAUKE, ali doći će i to uživanje u životu!

Emanuela Mihaela Batarelo, VIII.b

"Mačka" - Bartul Renić, 1.b

Nepravde u mom životu

Najveća nepravda događa se u obitelji s više djece. Imam brata i psa i u našoj kući vode se borbe poput onih u španjolskoj koridi. Ako se potrga nešto do pola metra visine, okrivimo psa, a ako kvar nastane u višim područjima, potreban je sudski istražitelj da riješi slučaj. Ponekad je potrebna iskra da se stanje u našoj obitelji zaoštiri poput onoga na Bliskom istoku.

Kad sam bio mali, brat je uzimao moje igračke, a nisam siguran da ni kasicu nisu obišli njegovi ljepljivi prsti. Moje čokolade redovito su završavale u njegovom ogromnom želudcu, a mamu sam često zaticao kako glođe čokoladnu glavu mojeg Svetog Nikole ili Djeda Božićnjaka prekrivena poplunom preko glave. Nakon što smažu sve što hoda ili gmiže, započinju planove za strogu dijetu. Tu opet ja nastradam jer moram podnositi njihov bijes, a i jesti neke kuhanе splaćine bez ulja, soli i bez okusa. Sva sreća pa to razdoblje ne traje duže od tri dana. U mojojem krevetu uvijek netko zijeva i proteže svoje papke, iz moje šalice piye tko stigne. Sendvič već dugo nisam dobio netaknut već s otiscima nečijih zuba. Navečer, kad se natiskamo na krevet i gledamo film, budem zguran u kut. Čak i Dado, moj pas, dobije bolje mjesto od mene.

S godinama sam i ja svladao neke vještine pa sad ni Sherlock Holmes ne može uči u trag keksima koje sakrijem niti potrganim stvarima koje podmetnem drugima. Ako me optuže, okrivim Dadu koji uglavnom spava kraj radijatora pokriven poplunom i koji je totalno nezainteresiran za bilo što osim da ga nitko ne smeta dok u snu plaši medvjede. Dok se svi čude kako bi mutavi, nepokretni Dado pregrizao slušalice i zašto, ja složim facu nevinog čovjeka kojeg osuđuju na smrt u plinskoj komori i obično se galameća gomila ipak okormi na Dadu.

Ponekad me zbog toga grize savjest, ali me tješi to što znam da će tom dlakavcu i vječnom ulizici ionako sve biti oprošteno. Jednog dana dignut ću mu spomenik pa smo kvit!

Dugo sam mislio da bi mi bilo bolje da sam jedinac. Imaš svoju sobu, svoje stvari, svoj kompjutor i nema nikoga da te moljaka, potkrada, živcira. Sad vidim da broj ukućana

nema veze s podjelom obveza na više članova i s nevjerljivim mogućnostima muljanja. Nije isto kad u razredu ima petnaest učenika ili trideset. Ako ih je petnaest, obično nemaš sreće da će te preskočiti redovno usmeno provjeravanje.

Pomirio sam se sa svojom situacijom i pokušao naći neke dobre strane u tome što nas ima k'o Rusa. Uostalom, kaže se: Što te ne ubije, to te ojača.

Kvirin Đerek, VIII.b

Boravak v Hrvatskom zagorju

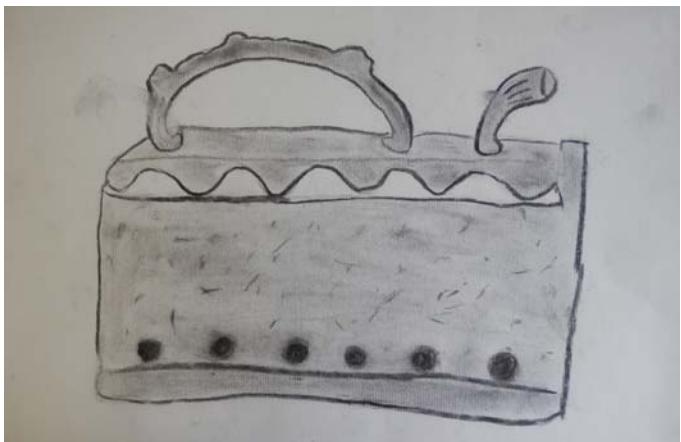
Baš je lepe videti Zagorje. Te šume i prirodu gde tice popevaju, gde jež u šumi leži, a mačak ga pojesti hoče.

Tam pes pred hižom laje, kokoši kukuriču, a svake jutre jajca pemo pobrati v kokošnjec.

Ručak je tam fin – pečeni piceki i krompiri sa zelenjavom.

Miris Zagorja za mene je miris friškog zraka. Leti, na dva tjedan ponovit ču put v Zagorje.

Sandra Arlavi, VI.b

"Starinska pegla" - Antonia Kelava, 4.a

Ja sam Sunce Sjajić

Moje ime je Sunce Sjajić. Moji roditelji zovu se Sunčana i Sunčanko, a imam i sestru Sunčicu. Jednog dana dobila sam posao Sunca i tad mi se život totalno promjenio.

Ponudu za posao poslao mije gospodin Svemir Svemirko. Od mene traži da grijem Zemlju. Da ne obavim posao kako treba, Zemlja bi se pretvorila u led. Ne bi bilo ni ljeta, a pretpostavljam da svi vole ljetu. Ne biste se mogli kupati u moru jer biste se smrznuli. Da mene nema, ne bi bilo ni biljaka, voća, povrća, životinja, drveća. Vi, ljudi, ne biste imali zraka pa ne biste mogli živjeti. Dakle, ne bi bilo života. Ja sam se čak i u štednju uplelo. Kako? Kad bi cijelo vrijeme bio mrak, ljudima bi svjetlo bilo non-stop upaljeno te bi im samo kune curile iz novčanika.

Moj posao ponekad je naporan jer svaki dan moram ustajati rano ujutro da obučem svoj žuti kaputić koji jaaaako svijetli. Ipak, na kraju radnog dana, prije nego što odem na spavanac, mnogi ljudi me slikaju pa se osjećam kao neka slavna osoba. Kad se ja odmaram, na moje mjesto dolazi kolega Mjesecarko Mjesečić koji preuzima noćnu smjenu. Od srca mu zahvaljujem.

Iako mije ponekad teško na poslu jer mi nedostaju roditelji koji žive jako daleko od mene, ipak jako volim svoj posao i nadam se da me gospodin Svemir Svemirko nikad neće otpustiti.

Antonia Kelava, IV.a

Ja sam Mjesec Latalica

Jednom davno, na rođenju svemira, tj. velikom prasku nastao sam ja: Mjesec Latalica.

Nakon velikog praska svemir se počeo širiti. Nastajale su galaksije, planeti, zvijezde, sunca. Našao sam se na čudnome mjestu, rame uz rame do Sunca. Štitio sam planete od kometa i tako primao udarce. Još prije nekih dvadesetak milijardi godina bio sam u svadi sa Suncem, no za otprilike tisuću godina to smo riješili. Zaljubili smo se, ubrzano i vjenčali (tako je izmišljen medeni mjesec).

Jednog običnog, a poslije neobičnog dana, opazio sam komet koji se približavao planeti Zemlji. Bio sam preblizu. Da sam ga pokušao zaustaviti, sudario bih se sa Zemljom.

Komet je ubrzavao. Ušao je u Zemljinu atmosferu i sudario se sa Zemljom.

Nakon razvijanja čovječanstva shvatio sam da onaj komet nije bio Zemljin kraj nego novi početak.

Cora Borković, IV.a

Anja Kralj, 3.a

"Ruka" - Ivan Bertić, 1.b

Ivor Plaščar, 3.a

Moje ljetovanje v Zagorju

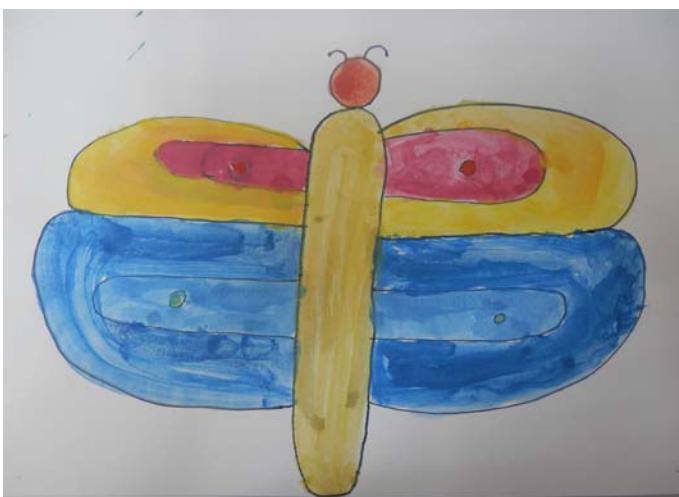
Ovo ljete ljetovala sam v Zagorju. Bilo mi je baš dobre.

Vsaki put kad sam trebala iti van z prijateljicom, njena baka bi nam rekla: „Pazite se kač, puce!“ Zišle bi van, a pogled lijep, vse puno bregov. Ponekad bi išla z mamom i tatom na feštu h klet. Tam smo se lijepo zabavili i prešli dom. Bil mi je gušt. Kad sam morala iti doma v Zagreb, ni mi se dalo, al jedna i jedina utjeha mi je bila da kad dojdem domof, idem na more.

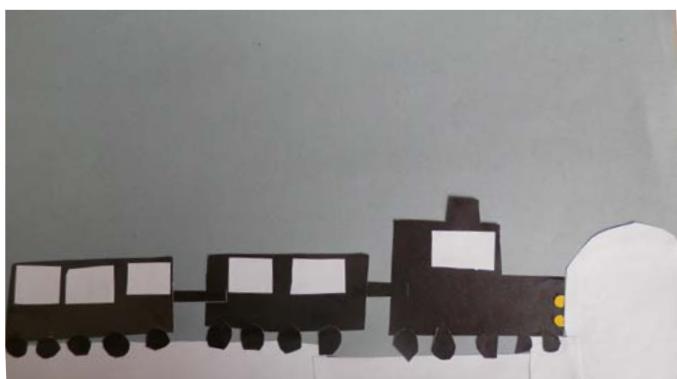
Petra Lazar, VI.b

“Duga, šarena kiša i oblaci” - Sara Zrinski, 1.b

“Leptir” - Nikola Medunić, 1.b

Marta Vojtušek, 3.a

“Tri medvjeda i gitara” - Ivan Vukojević, 1.b

“Zimski pejsaž” - Matej Šitina, 1.b

Crvenkapica

U malom selu uz sam rub šume živjela je djevojčica koju su zvali Crvenkapica. Bila je parmetna i draga, a nadimak je dobila po crvenoj kapici koju je za nju preko interneta naručila baka.

Crvenkapica je rado posjećivala baku, a bile su u kontaktu i preko facebooka. Jednoga dana mama ju je zamolila da posjeti baku jer je bila bolesna. Spremila joj je hranu koju će ponijeti, a trebala je i svratići u ljekarnu po lijekove koje je za baku, putem e-recepata, propisala liječnica. Crvenkapica je poslušala mamu iako se trenutno prikazivala repriza njezine omiljene serije Sulejman Veličanstveni. Sjela je na svoj električni bicikl i uputila se baki. Putem je srela vuka s kojim je popričala i naivno mu otkrila bakinu adresu. Vuk je, lukavac, lako pronašao baku putem Google Eartha. Preduhitrio je Crvenkapicu i pozvonio baki na vrata.

„Tko je?“ upitala je naivno baka. Vuk je, oponašajući Crvenkapicu, upitao: „Koja je šifra od ulaznih vrata?“

Baka je odgovorila: „2107 – datum tvog rođenja.“

Vuk uđe u kuću, zgrabi baku i proguta je. Odjene njezinu spavaćicu i legne u krevet skrivajući ispod pokrivača svoje velike šape i dugi rep. Ubrzo zatim pojavi se i Crvenkapica. Djevojčici se baka učinila neobičnom, ali je ipak prišla krevetu.

„Bako, otkud ti smeđe oči?“

„Stavila sam kontaktne leće u boji“, odgovori vuk.

„Bako, kako me čuješ? Gdje ti je tvoj slušni aparatić?“

No, vuku dosadi priča i zgrabi Crvenkapicu. Međutim, nije znao da ona trenira u karate klubu Trešnjevka i ubrzo se našao na podu. Bježeći, Crvenkapica naiđe na lovca. Budući da je vuk zakonom zaštićen, u priču se uključi i Društvo za zaštitu životinja i nadležna veterinarska služba. Baka je spašena, a vuk čipiran. Crvenkapica i baka se još i danas druže, a vuka proučavaju poznati biolozi.

Nika Bilić, VI.b

“Duga, šarena kiša i oblaci” - Lara Šetka, 1.b

“Tri medvjeda i gitara” - Laura Wintersteiger, 1.b

“Vesele cipele” - Marta Medija, 1.b

“Mačka” - Marta Šimunović, 1.b

“Klaun” - Sara Ivanković, 1.b

Toplo sunce
boji nebo sunčevim
zrakama
kao mladi slikar.

Ana Koričančić, V.b

Bijele visibabe
organizirale su party
kao tinejdžeri.

Gloria Gabrić, V.a

Slabe visibabe
raduju se suncu
kao zec mrkvi.

Karla Bart, V.b

Zlatno sunce
bdije nad nama
poput anđela.

Vito Pervan, V.b

Šumska tišina
smiruje svu buku,
strku, muku.

Ivan Žukina, V.a

Maleni mravi
skupljaju hranu.
Timski rad.

Lovro Živković, V.a

Bijele visibabe
sretno plešu
na dvorskem balu.

Barbara Granić, V.a

"Klaun" - Lorena Dujić, 1.b

"Zimska kapa" - Kunti Petek, 1.b

Zima

Zima
hladna, mrska,
ona ledi, hlađi, grize.
Započela je zima drska.
Ledi.

Cora Borković, IV.a

"Zimska kapa" - Toni Žužul, 1.b

"Klaun" - Leo Glavaš, 1.b

Zima

Zima,
snježna, bijela
sniježi, pada, lebdi.
Djeca se vesele zimi.
Snijeg.

Antonia Kelava, IV.a

Adam Karlo Barić, 1.a

"Mačka" - Tomislav Kovačić, 1.b

Božić

Veseo, bijeli!
Peku se kolači, družimo se s
obitelji, idemo na polnoćku,
Osjećam veliku ljubav i pažnju.
Veselje.

Marko Petrović, IV.a

"Klaun" - Leonardo Mužančić, 1.b

"Moja prijateljica" - Karla Markač, 4.a

Likovna grupa, 4.b

Božić

Božić
Radostan, snježni
Veseli se, uživa, pjeva.
Svi ga jako vole.
Isus

Karla Gregurić, IV.a

Helena Antončić, 3.a

Od suza do smijeha

Jednoga dana moju je mamu nešto zaboljelo. I to jako. Nije željela u bolnicu jer je mislila da to nije ništa strašno.

Svakim danom sve više ju je boljela noga. Krajnje vrijeme bilo je za odlazak u bolnicu. Kada smo došli, liječnik ju je pregledao i ustanovio da boluje od neizlječive bolesti. Morala je ostati u bolnici. Prošla je godina dana. Mama je trebala na operaciju. Mislili smo da će ozdraviti, ali se dogodilo suprotno. Mama nis je zauvijek napustila. Tad sam imala tri i pol godine i nije mi sve bilo posve jasno. Vidjela sam samo kako su svi žalosni i plaću. Od tog dana više nitko nije bio sretan kao prije. Prolazile su godine, a ja sam počela shvaćati neke stvari. I kada sam napokon shvatila, bila sam jako tužna. Počela sam se navikavati.

Kad sam krenula u školu, bila sam jako sretna. Upoznala sam mnogo djece. Sa svima sam postala prijateljica. Stalno se družimo i pomažemo si.

Čovjek zaboravi sve one tužne događaje koji su mu se dogodili čim ima prijatelja ili prijateljicu uza se.

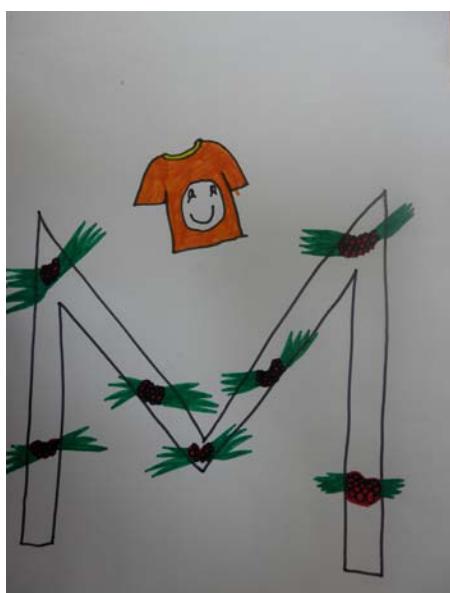
Karla Markač, IV.a

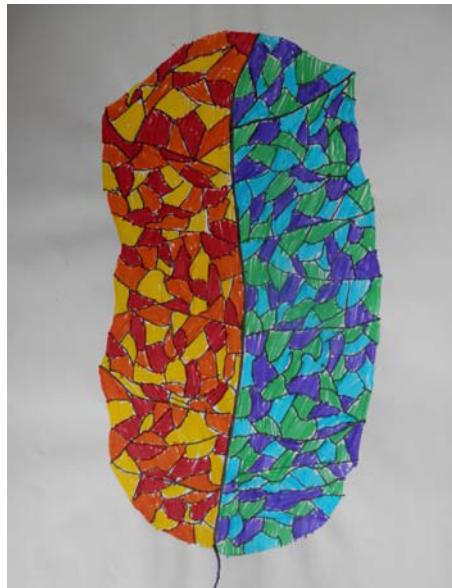
"Kišobran" - Ardenis Shatri, 1.b

"Stablo u jesen" - Cora Borković, 4.a

"Veliko slovo M" - Amra Salihović, 1.b

Ema Reberski, 3.a

Jedno zimsko jutro u mom kvartu

Jarun, kvart koji je još ne tako davno bio prepunj poljima, danas je moja svakodnevica. Uređenje Jaruna započelo je kada je Zagreb izabran za domaćina Univerzijade 1987.g. uređeno je jezero te su izgrađeni mnogi sportski objekti. S izgradnjom tako ogromnog sportskog kompleksa povećala se i potražnja za stanovanjem u ovom dijelu grada, pa je tako započela masovna gradnja stambenih zgrada i uređenje kvartova u okolini Jaruna.

Izašla sam iz toplog stana na hladno zimsko jutro i prvo što mi je privuklo pažnju jest mnoštvo ljudi koji, zabundani od glave do pete, čiste snijeg sa svojih auta i razgrču puteljke. U strahu da se ne poskliznem ili padnem u duboki snijeg lagano koračam, nogu ispred noge, u nadi da će ostatak puta biti jednostavniji. Prolazeći kroz prolaz, borim se

s vjetrom i razmišljam zašto snijeg nije pao tjeđan dana ranije. Sporo, ali sigurno došla sam do semafora do kojeg u ljetnim danima dohodam za minutu, a sada mi je trebalo dobrih pet. Oko mene auti jedva voze i sve je zatrpano snijegom. Konačno se upalilo zeleno svjetlo pa brzim korakom prijeđem cestu i usput se, ne primjetivši, zašpricam bljuzgom. Konačno sam došla na stazicu koja je, u odnosu na prijašnje, dobro očišćena. Ta stazica vodi duž ulice Hrgovići. Na tom dijelu malo ubrzam, a onda ispred mene opet raskrižje, opet semafor i opet bljuzga. Kao i prvi, uspjela sam pri-

Prvo raskrižje

Prolaz

Parkić

jeći i ovaj semafor te se opet zašpricam bljuzgom, no sada mi je bilo potpuno svejedno. Preda mnom je parkić i košarkaško igralište koje trebam prijeći. Odjednom kraj mene prođe starija žena s vrećicom umjesto kape na glavi i cekerom u ruci. Vidim je skoro svaki put kad prolazim ovim putem. Uvijek ima istu, već otrcanu, žutu jaknu i užasno me podsjeća na navodnog duha iz romana Duh u močvari. Nastavljam dalje i prelazim preko košarkaškog igrališta da skratim put.

Konačno dolazim do naše škole nazvane po hrvatskom kiparu, Ivanu Meštroviću. Ispred škole je velika gužva, auti se jedva provlače kroz usku ulicu, a učenici, mokri i umorni baš kao i ja, ulaze u školu.

Tea Rosandić. VIII.a

Privatnost postoji sve dok ne napravite glupost

Ve više koristimo mobitele koji su postali sastavni dio naših života. O sigurnosti korištenja mobitela i interneta porazgovarao sam s Đurom Luburom, stalnim sudskim vještakom za telekomunikacije.

Za početak, čime se bave sudski vještaci i kako se postaje vještakom?
Sudski vještak na neki je način pomoćnik suda koji pomaže sucima u donošenju odluka kada su im potrebna posebna znanja iz područja u koja se sami ne razumiju. Tako postoje sudski vještaci za gotovo svako specijalističko područje – od medicine, mehanike, prometa do telekomunikacije. Da bi netko mogao postati sudski vještak, mora završiti visokoškolsko školovanje određene struke i imati višegodišnje radno iskustvo u svojoj struci. Potom treba završiti obuku za stalnog sudskega vještaka, nakon čega vas predsjednik suda imenuje stalnim sudskega vještakom.

O čemu se obično radi u vašim slučajevima?

Vrlo često u kaznenim postupcima treba na temelju telekomunikacijskih podataka utvrditi gdje se netko nalazio u određenom trenutku, s kime je komunicirao i

koliko često, kakve je poruke slao ili primao. Često telekomunikacijska vještina pomognu dokazati nečiju krivnju ili nevinost. Radi se o najrazličitijim prijestupima, od ubojstva i otmica, prodaje droge, do prijetnji i obiteljskog nasilja.

Ako o vašem mišljenju ovisi nečija sudbina, jesu li vam ikada prijetili?

Sudbina ljudi ovisi o njihovim postupcima. Moje je samo da na temelju dokaza utvrdim što se dogodilo i to na jednostavan način pojasnim. Telekomunikacijsko vještina rijetko je jedina stvar na kojoj se temelji presuda, obično postoji i drugi dokazi. Do sada mi nitko nije prijetio niti pokušao utjecati na mene, a nikakav utjecaj ne bih ni dopustio.

Priča se da su repetitori mobitela i sami mobiteli opasni za zdravlje. Koliko je u tome istine?

Repetitori, odnosno bazne stanice mobilne telefonije i sami mobiteli zrače, to svi znamo. Bazne stanice zrače stalno i zbog toga su opasne, a mobiteli uglavnom kada se razgovara ili preko njih koristi Internet. To zračenje nije bezopasno, ali opasnost tako pada s udaljenosti. Tako su puno opasniji dugi razgovori na mobitel koji je prislonjen uz glavu, nego što su opasne bazne stanice udaljene desetke ili stotine metara. Posebno su osjetljiva djeca pa kod dugih razgovora svakako treba koristiti slušalice i mobitel odmaknuti od sebe.

Smiju li nas roditelji kontrolirati u korištenju računala?

Roditelji vas, dok ste maloljetni, moraju nadzirati kako i koliko koristite Internet. Internet je vrlo koristan, ali i prepun opasnosti ako ga se ne upotrebljava pametno. Nikada, ali baš nikada ne treba otkrivati gdje živate, broj telefona, kada ste sami kod kuće i slične stvari. Nipošto se ne smije dogovarati susrete s nepoznatim ljudima, a treba provjeriti nalazi li se iza poznatog imena doista ta osoba ili netko koristi njezino ime kako bi vam se približio. Također, treba biti oprezan kod objavljivanja svojih aktivnosti na Fa-

cebooku i drugdje na internetu jer sve objavljeno zauvijek ostaje, ništa se ne može istinski obrisati. Mnogi ljudi imali su problema nakon što su objavili neke stvari, primjerice da su pušili marihuanu ili se napili. Neki su izgubili posao, a neki zbog toga nisu dobili posao. Lako vam se to danas čini daleka budućnost, to se može i vama dogoditi.

A privatnost na internetu?

Privatnost postoji sve dok ne napravite glupost, primjerice nekoga vrijeđate ili mu prijetite. Policija, a i vještaci, u takvim slučajevima bez problema mogu utvrditi bilo čiji stvarni identitet i više nema skrivanja. Zato nikada nemajte nikome prijetiti ili ga vrijeđati, a ako to vama netko radi, obavezno prijavite svojim roditeljima ili profesorima.

Znači, ako netko koristi naše podatke na Facebooku ili nam ukrade profil, može ga se otkriti?

Može, pogotovo ako netko tada pod vašim imenom napravi neki prijestup. Ipak, bilo bi dobro poduzeti sve mjere kako biste spriječili da vam netko preuzeme Facebook profil. Primjerice, uključite sigurnosnu postavku da bez koda koji vam Facebook šalje na mobitel nije moguće s nepoznatog računala pristupiti vašem profilu. Ako se ipak dogodi da vam ukradu profil ili se netko koristi vašim imenom, prijavite slučaj Facebooku i policiji. Nedavno je u Hrvatskoj prvi čovjek osuđen jer je koristio tuđe ime na Facebooku, zato takve stvari ni slučajno ne radite.

Često se dogodi da djeca izgube mobitel ili nam ga netko ukrade. Što tada trebamo uraditi?

Odmah treba nazvati svog operatera i prijaviti gubitak kartice, posebno ako koristite pretplatu. Tako ćete spriječiti da vam netko napravi trošak. Krađu mobitela vrijednjeg od 2000 kuna treba prijaviti policiji. Takvi mobitel često se nađu ako se koriste u Hrvatskoj. Jeftinije mobiteli, nažalost nitko neće tražiti.

Domagoj Stjepović, VIII.a

Zašto su mladi materijalistički usmjereni?

Koliko su mladi okrenuti materijalnim stvarima? Zanima li ih samo materijalno i koliko društvo i roditelji čine da ih nauče pravim životnim vrijednostima?

Današnji, moderni svijet postavljenje tako da ističe materijalno u prvi plan. Uspješnost pojedinca i društva cijeni se uglavnom kroz bogatstvo i novac. Mediji nas bombardiraju vijestima o bogatima i slavnima, razni TV spektakli poput Big Brothera iskorištavaju ljudske slabosti i rade od ljudi budale, a sve radi bogate novčane nagrade. Mladi ljudi sve to upijaju i kopiraju pa dizajnerska odjeća, skupi mobiteli i nakit postaju njihova glavna želja u životu i spremni su na sve da to dobiju. Roditelji žele materijalno zbrinuti svoju djecu, a pritom nemaju vremena da im se posvete i stvore od njih prave ljude. A to nije tako teško! Na primjer, mog djeda svi vole i cijene, a nije ni bogat ni slavan. No, svi kažu da ima „zlatne ruke“ i da je uvijek spreman pomoći. Čovjek je društveno biće i trebaju mu drugi ljudi. Ako materijalno koristimo za osiguravanje životnih potreba, a djecu naučimo da su poštenje i briga za

ljude koji ih nas okružuju važniji od novaca, tada smo na dobrom putu. Važnije je da mladi shvate da su na primjer, udobnost i kvaliteta tenisica daleko ispred njihove cijene od tisuću kuna. Ili da je bolje nekome učiniti uslugu i ne naplatiti je, ali zato dobiti zahvalnu osobu spremnu pomoći kada ti je potrebno. Tijekom školovanja treba djeci ukazivati na ljudske vrline, a objasniti im da pohlepa za materijalnim uništava ljudi. Preko dobrotvornih ustanova treba utjecati na medije da nagrađuju ljudi zbog njihovih vrlina i dobročinstava, a ne zbog njihovih mana i niskih strasti.

„Željezo se kuje dok je vruće“ pa tako treba i djecu odgajati od malih nogu da postanu ljudi s karakterom, a ne „trkači“ za novcem, a to je po meni osnovni način kako riješiti ovaj problem. Mladi moraju shvatiti da je novac sredstvo za život, a ne osnova života. Ako tako postanemo sretni, bit ćemo sretniji i zadovoljniji. Tada ćemo napredovati i kao društvo. Znam da sigurno želim biti poput mog djeda, da me vole i cijene zbog onog što jesam, a ne zbog onog što imam.

Leon Stažnik, VIII.b – predsjednik Vijeća učenika

Reci ne ovisnosti

Zašto sve više mladih pije i puši? Zar je to neophodno da bismo se uklopili? Tko nam nameće tu potrebu, a tko nam omogućuje da istu provedemo u djelo?

Svatko se želi uklopiti, nitko ne želi biti „autsajder“. Ništa novo – tako je bilo, tako će i biti. No, čini se da mladi danas poduzimaju mnogo rigoroznije mjere nego generacije prije njih, od tetovaža i piercinga, preko alkohola i cigareta do droge.

Nisam sigurna kada je svijet ovako skrenuo, no izgleda da svaka popušena cigareta ili ispijena boca alkoholnog pića donosi jednog „priatelja“ više. Je li nam stvarno potreban „priatelj“ koji nas gleda kako se uništavamo i to potiče? Ne!

Jasno mi je da se ovdje radi uglavnom o adolescentima kojima hormoni luduju i čine stvari koje inače možda ne bi, ali koja je izlika njihovih roditelja? Ma što god rekli, roditelji moraju znati da im dijete puši. Odjeća natopljena duhanskim dimom i alkoholnim parama ne miriše baš kao proljetna livada. Najvećim krivcima za ovakvo ponašanje mladih ipak smatram medije i osobe koje im prodaju opijate. Nema te serije u kojoj

tinejdžer nije probao već spomenute proizvode. Možda djeca toga nisu svjesna, ali mediji imaju vjerojatno i najveći utjecaj na njihovo ponašanje i postupke. Dobro odgojena djeca s vlastitim čvrstim stavom neće nikad ni uzeti cigaretu. Smatram da je to najbolja prevencija. Ne počneš pušiti ni piti pa, shodno tome, spriječiš ovisnost te živiš dugo i sretno. Kad bi barem bilo tako lako... S obzirom da nije, tu su i druge mogućnosti. Svi obrti koji prodaju opijate, trebali bi provjeravati osobne, ali ne na način na koji trenutno rade, već elektronskim putem kako bi ostalo zapisano i imali bi dokaze pri kontroli. Mladi za čije se ovisnosti zna, mogli bi posjetiti školskog psihologa i održavati višemjesečne razgovore.

Dobra komunikacija s roditeljima važnija je od svega. Sigurna sam da oni već znaju, no smatram da bi i roditelje i djecu trebalo dodatno educirati o posljedicama i štetnosti takvog neprikladnog ponašanja. Možda bi neugodni razgovori natjerali mlađe da prestanu, odnosno nikad i ne započnu ovisnost.

Barbara Poslek, VIII.b

Kvartovske kronike

Nova slastičarnica

Slastičarnica Medenjak

U našem se kvartu početkom 2012. godine otvorila nova slastičarnica u Našičkoj ulici broj 10. Obrt nudi bogatu ponudu domaćih suhih kolačića i svježih kiflica. Nude i mogućnost izrade svadbenih, krsnih, rođendanskih i torti za svaku prigodu. Ukoliko se za vrijeme ljetnih praznika zaželite osvježenja, ova vam novootvorena slastičarnica nudi preko šest vrsta također svježe spravljениh sladoleda.

Medenjak je brzo postao mjesto u kojem se učenici naše škole često okupljaju nakon nastave kako bi guštali u već spomenutim kiflicama. Moja preporuka bilo bi i šubarice koje su na našem obiteljskom stolu kad god se nešto proslavlja.

Kristina Kelava, VI.a

Novi zabavni park

Zip line park

U blizini naše škole izgradio se zip line park. Imo mnogo zanimljivih penjalica, vrtuljaka, tobogana i ljljački pa je brzo postao mjesto koje redovito posjećuju mnogi Meštři. Glavna atrakcija je velika žičara koja najviše privlači djecu. Najteže prepreke su ploče na „federima“ preko kojih treba hodati. Jedini problem ovog parka je što je veći dio zime površina ljljački i žičare bila zamrznuta pa je penjanje bilo nemoguće. Ipak, s dolaskom proljeća i lijepog vremena, vratili smo se igri u parku, skakanju, padanju, rušenju, prelasku prepreka... uživanju.

neke od sprava u parku

Vladimir Borovec, VI.a

Sportski kutak

Košarka

Zadovoljni smo nastupom i veselimo se ponovnom sljedeće godine!

U organizaciji Školskog sportskog saveza grada Zagreba održalo se natjecanje iz košarke za učenike od 4. do 6. razreda u kojem su sudjelovali i učenici naše škole. Natjecanje se odvijalo u sportskoj dvorani OŠ Borovje, a bilo je prijavljeno 36 škola.

U prvoj razini natjecanja pobijedili smo OŠ Vukomerec rezultatom 23:2, zatim OŠ Augusta Šenoe rezultatom 20:6 te OŠ Večeslava Holjevca rezultatom 25:12.

Popunili smo tako 7. mjesto A2 skupine.

U drugoj razini igrali smo s OŠ Ivana Cankara i pobijedili (17:6), izgubili od OŠ Petra Preradovića (26:21), OŠ Trnsko (57:17), OŠ Mladost (28:23), OŠ Pavleka Miškine (19:11) te OŠ Rudeš (48:18). Na kraju druge razine natjecanja zauzeli smo odlično peto mjesto u svojoj skupini.

Za našu školu nastupili su sljedeći učenici: Lovro Vladić (IV.b), Lovro Vukušić (V.a), Karlo Pejaković (V.a), Borna Pejaković (V.a), Erol Čindrak (V.b), Luka Linarić (V.b), Mark Peček (V.b), Vanja Mikulić (V.b), Ivan Renić (VI.a), Leonardo Grof Husnjak (VI.a) i Dino Belužić (VI.b).

MINECRAFT

Minecraft je jedna od omiljenih igrica naših učenika. Ipak, za sve one koji bi je rado igrali, a još ne znaju pravila, donosimo vam ih. Minecraft je igra o razbijanju i stavljanju blokova. Isprva, ljudi su gradili kuće i objekte za zaštitu od noćnih čudovišta, ali

kako je igra rasla igrači su počeli raditi zajedno kako bi stvorili prekrasne, maštovite stvari. To također može biti avantura sa prijateljima. Gledajući sunce kako se diže preko kockastog oceana je prelijepo. Hrabri igrači bore se protiv groznih stvari u Netheru što je više zastrašujuće

nego lijepo. Nether je mjesto u Minecraftu gdje se stvaraju najjača čudovišta. Rijetko tko prezivi odlazeći u Nether, ali to nije sve. Također možete posjetiti zemlju gljiva ako vam to zvuči više primamljivo.

Matko Baričević, VIII.a

Društvena igra

BOGGLE

Ova trominutna igra riječima zapravo je toliko zarazna da se može igrati satima. Iz osobnog iskustva to potvrđujem. Jednom sam bila pozvala prijateljice na popodnevno druženje uz boogle i igrale smo od 13.00 do 17.00 sati. Ni sama ne znam kako, no nakon svake runde svatko želi biti bolji i onda to nadmetanje potraje toliko da se izgubi pojma o vremenu. No, pravila igre ovako su objašnjena:

1. uzmite olovku i papir
2. ubacite kockice u poklopac, zatvorite postoljem i dobro protresite
3. okrenite, posložite kockice, maknite poklopac i započnite mjerjenje vremena
4. pronađite i zapišite što je moguće više riječi u samo tri minute
5. kad istekne vrijeme, igra prestaje
6. pročitajte riječi sa svoje liste i prekrižite sve koje se pojavljuju i na listama vaših suigrača; zbrojite bodove za preostale riječi
7. igrač s najviše bodova – pobjeđuje

Ova igra zaista je odlična za razvijanje i nadograđivanje rječnika. U opisu također piše da nije za igrače koji imaju 8 godina ili manje, s čim se slažem jer je za taj uzrast ipak malo preteška. Mislim da je odlična za sve one koje popodne žele provesti uz prijatelje, a ne znaju što bi igrali, odnosno kako popunili vrijeme. Jedino mislim da bi na kutiji proizvođač trebao napisati „trominutna igra riječima KOJA SE MOŽE IGRATI SATIMA“.

Kristina Kelava, VI.a

English corner

Dear Anna!

This is the most magnificent place I've been to. We're having a great time. Florence is such a beautiful place in Italy. It's famous for its history. Florence is also an important city in fashion which I like very much. At the moment I am returning to the hotel and I am still thinking about that fashionable, but very expensive shops. As you know, I've always been interested in fashion and Florence is the right place for it. I've bought a nice summer dress for the half price and I am so happy. Tomorrow we are going to Pisa, another city in Tuscany. I have taken some photos from the streets of Florence and from the river Arno. I hope you will like them. Send my love to my friends. See you soon.

Love, Anja

Anja Rudolf, VII.b

My dad

I have the best dad.
He's got eyes like sky.
I love my dad
and he loves me.
My dad is strong,
clever and super.

Maria Perić, III.a

My mum

I have a beautiful mum.
She's got brown
chocolate eyes.
I love my mum,
and she loves me.
My mum is the best
mum in the world.

Maria Perić, III.a

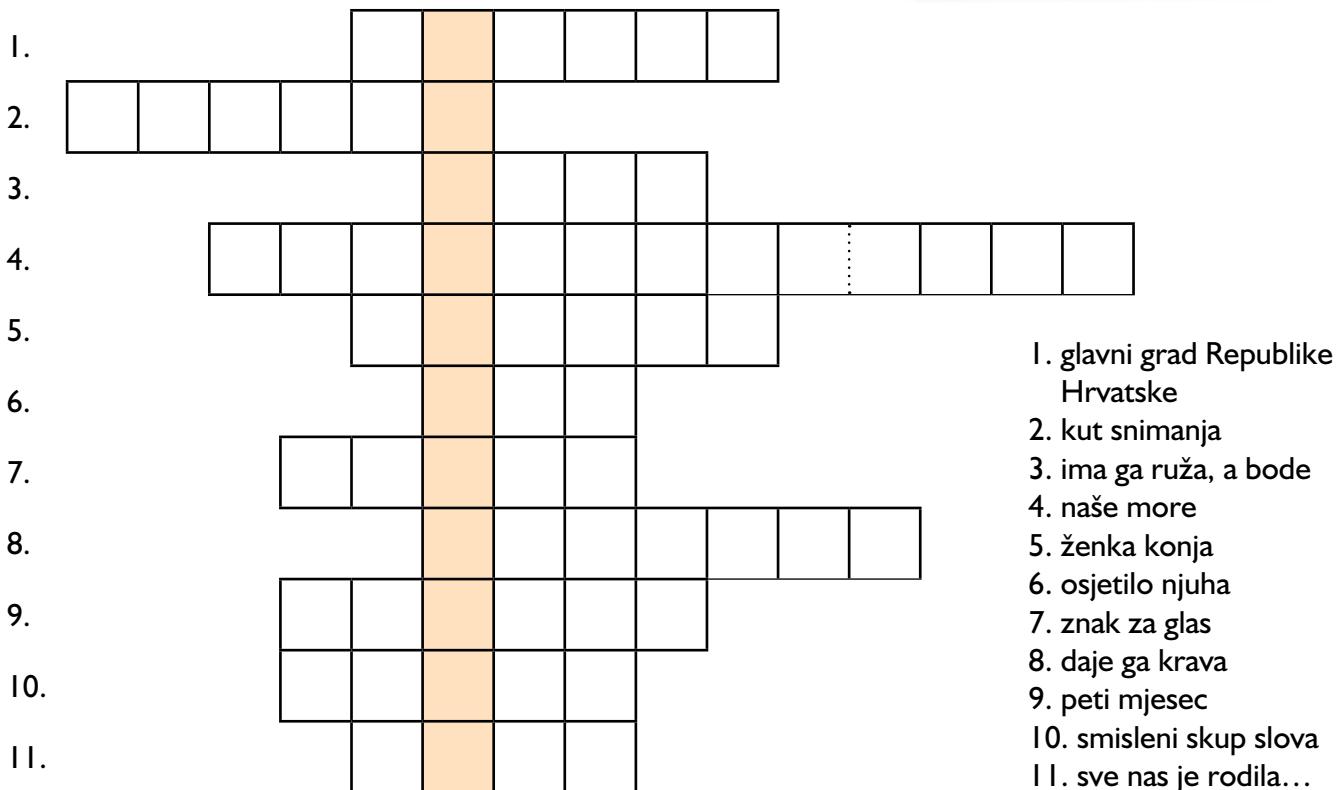
Deutsche ecke

Etwas über mich

Ich heiße Mia Perkovac. Ich bin zwölf Jahre alt und gehe in die fünfte Klasse. Ich wohne in einer Wohnung mit meiner Mutter Sandra und meinem Vater Davor. Ich habe keine Geschwister. Mein Lieblingsessen ist Spaghetti und meine Lieblingsfarbe ist rosa. Ich liebe Harry Potter. Es ist, wie ich sage, mein Leben. Ich weiß alles über die Harry Potter Welt, ich habe alle Filme, aber nur sechs von sieben Büchern. Mein Lieblingstier ist das Frettchen. Sie sind so süß, wie Honig! Sie fressen nur Fleisch und sie sind gute Haustiere. Sie können nicht Obst und Gemüse fressen, so wie ich. Meine besten Freunde sind Luka Linarić und Lara Nazić aus meiner Klasse. Jeden Tag spiele ich am Computer mit Lara. Wir spielen Spiele wie Minecraft, Transformice und Club Penguin. Ich denke das in meinem Leben nur noch ein Haustier fehlt.

Mia Perkovac, V.b

UČENIČKI BISERI

Profesorica: U nominativu pitanje tko koristimo za živa bića, a pitanje što za...

Armin: Za mrtve stvari.
(umjesto za nežive)

Profesorica: Kakav je po predmetu radnje glagol pretvara se?

Alen: Pokazni... ne, ne.
Armin: Nesvršeni!

Ante (napokon točno): Povratni.

Profesorica: Kako smo od glagola pisati dobili glagolsku imenicu pisanje?

Alen: Od pisanke.
(umjesto: glagolski pridjev trpni + je)

Armin: Ja namjerno na nekim satovima hoću biti dobar, a onda me nitko ne zapiše da sam bio dobar....

Profesor: Alene, reci mi što je pokrštavanje?
Alen: Pokrštavanje je kad te svećenik pokrsti.

Profesor: Na koliko su kontinenata Arapi proširili svoju vlast tijekom 100 godina?

Vladimir (ne zna pa sluša što mu Ivan šapće): Na osam.

Pitanje u testu iz geografije: Koja je kratica za Međunarodni dječji fond?

Lara: MDF.
(umjesto UNICEF)

Profesor: Zašto je gorska Hrvatska najslabije naseljena?

Leonardo: Pa zato što tamo baš i nema dućana.

Vjeroučiteljica: Tko je osnovao anglikance?

Jakov: Sveti Anglikan.

Profesorica: Koja je razlika između glumca i lika?

Dino: Glumac glumi u filmu, a lik u kazalištu.

Profesorica: Uvijek se ispričaj da ti kasnije u životu ne bude...

Leonardo (upada u riječ): Da, to je kao ono kad nekog ubiješ...

Profesor iz povijesti: O čemu vas ja zapravo pitam?

Lara: O povijesti.

ZID

